

Πέρασαν μέρες χωρίς να στο πω το Σ' αγαπώ,
δυσόλονο λέξεις.
Αγάπη μου πως θα μ' αντέξεις
που είμαι παράξενο παιδί,
σκοτεινό.
Πέρασαν μέρες χωρίς να σε δω
κι αν σε πεθύμησα δεν ξέρεις,
κοντά μου πάντα θα υποφέρεις,
σου το χα πει ένα πρωί βροχερό
Θα σβήσω το φως κι όσα δεν σου χω χαρίσει
σ' ένα χάνδι θα σου τα δώσω,
κι ύστερα πάλι θα σε προδώσω
μες του μυαλού μου το μαύρο Βυθό.
Θα κλάψεις ξανά αφού μόνη θα μείνεις,
κι εγώ ποιο μόνος κι από μένα,
μες σε δωμάτια κλεισμένα το πρόσωπό σου θα ονειρευτώ,
γιατί είμαι στ' όνειρο μόνος μου.

Όνειρο
Ήτανε

Δημήτρης
2001

Εισαγωγή

Όλοι μας κάθε νύχτα βλέπουμε αμέτρητα όνειρα με διάφορα περιεχόμενα. Άλλες φορές όμορφα, άλλες φορές άσχημα, χαρούμενα, έντονα, θλιβερά, βαρετά, αγχωτικά. Έχει κανείς αναρωτηθεί τι είναι το όνειρο; Βιάστηκαν οι επιστήμονες να το εξηγήσουν. Υποθέτω θα το όριζαν σαν μια αναδρομή στο ασυνείδητο ή στο υποσυνείδητο. Να με συγχωρέσουν αλλά έχω αντίθετη άποψη! Εγώ θα σας πω ότι το όνειρο ή μάλλον ο κόσμος των ονείρων, είναι κάτι το πραγματικό. Ναι! Κάτι το πραγματικό. Είναι ένας Κόσμος στον οποίον μεταφερόμαστε με τον ύπνο... σαν να ταξιδεύει η ψυχή μας και να μπαίνει σε ένα άλλο υλικό σώμα, σε κάποια άλλη διάσταση. Ένας κόσμος στον οποίο δεν ισχύουν οι νόμοι, οι φυσικοί νόμοι που ισχύουν σε αυτόν που ζούμε όταν είμαστε ξύπνιοι! Δεν χρειάζεται να έχεις φτερά για να πετάξεις, ούτε χρειάζεται να πονάς όταν χτυπάς. Έτσι λοιπόν η ψυχή ακούραστη πηγαίνει από το ένα σώμα στο άλλο, από την μία διάσταση στην άλλη, από κάποιους νόμους σε κάποιους άλλους. Σ' αυτή τη διάσταση λοιπόν υπάρχουμε εμείς αλλά και στην άλλη και πάλι εμείς (!), μόνο που είμαστε σε άλλα σώματα, έχουμε διαφορετικά πρόσωπα και ζούμε σε έναν τόσο τέλειο κόσμο που το χρήμα και ο χρόνος δεν έχουν σημασία, και όμως δείχνουμε να προτιμάμε να είμαστε “ξύπνιοι” παρά να “κοιμόμαστε”... Τι γίνεται όμως αν κάποιος προτιμάει την άλλη διάσταση περισσότερο;

Ο Φίλιππος, ένα αγόρι 19 ετών έζησε αυτή την εμπειρία. Κατάλαβε τι είναι η άλλη διάσταση. Έζησε και Αγάπησε. Όμως θα πρέπει να σας πω κάτι... Στα όνειρα δεν υπάρχουν συναισθήματα... είναι ένας από τους νόμους αυτού του κόσμου, άρα δεν υπάρχει Αγάπη.. Επίσης υπάρχον άτομα τα οποία έχουν φύγει από τον επίγειο υλικό κόσμο και έχουν περάσει για πάντα στον κόσμο των ονείρων. Αυτά τα άτομα δεν γυρνάνε πίσω, δεν μπορούν να δουν άλλους κόσμους πια... Ζουν στην τελειότητα της διάστασής τους μα χωρίς συναισθήματα. Αυτό είναι ίσως καλό γιατί αφού δεν υπάρχει Αγάπη δεν ορίζεται το μίσος και αφού δεν υπάρχει και ο πόνος όλα είναι καλά...

Για να δούμε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1ο

Η ώρα είναι κάπου 2 και τέταρτο όταν ο Φίλιππος αφήνει την Ρε μινόρε της Κιθάρας του και πάει να ξαπλώσει. Πριν από αυτό, το καθιερωμένο τσιγαράκι και η κάθε λογής σκέψη που μπορεί να περάσει απ' το μυαλό στις 2 και κάτι τα χαράματα: τι πρέπει να κάνω αύριο, τι ώρα θα ξυπνήσω, έχει φαγητό στο ψυγείο, τι να κάνει η Τζένη, τι εννοούσε ο Βασίλης και πολλά διάφορα... Ανάβει ένα κεράκι, κλείνει τα φώτα και ξαπλώνει. Έχει άγχος, στριφογυρνάει στο κρεβάτι του, σε ένα μήνα γράφει εξετάσεις για να μπει στο Πανεπιστήμιο. Τραβιέται εδώ και μήνες με μία κοπέλα αλλά που καιρός για έρωτες. Έχει γίνει τόσο ρεαλιστής που έχει καταντήσει κυνικός. Η Αγάπη που κάποτε ήταν στην κορυφή της πυραμίδας της ζωής του, τώρα έχει μπει στο περιθώριο - τουλάχιστον έτσι φαίνετε. Τον πήρε ο ύπνος: πού θα πάμε σήμερα Φίλιππε; ροζ και γαλάζια σύννεφα άρχισαν να κάνουν την εμφάνισή τους. Ένα καταπράσινο λιβάδι με δύο κόκκινα - κατακόκκινα άλογα. Ένα μπλε σπίτι με μία λαχανί σκεπή κάτω από τον μοβ ουρανό. Όλα αλλάζουν και βρισκόμαστε στο κέντρο της πόλης, ασπρόμαυρα όλα και ο Φίλιππος τρέχει γιατί θα χάσει το λεωφορείο. Μα τι λέμε; στα όνειρα ποτέ δεν χάνει κανένας το λεωφορείο, γι' αυτό είναι απλά τυπικό το τρέξιμο.

Όμορφη πόλη - ένας παράδεισος: θεόρατες πολυκατοικίες, καταγάλανος ουρανός, ούτε ένα σκουπίδι κάτω, χώρος για τα παιδιά, τους πεζούς, αυτοκίνητα χωρίς εξατμίσεις και με άηχες κόνρες. Άνθρωποι χαμογελαστοί και όλα ασπρόμαυρα εκτός απ' τον ουρανό.

“Έύπνα έχεις μάθημα σε λίγο”. Είναι 10 το πρωί και ένα βίαιο χτύπημα στον ώμο του Φίλιππου αναγκάζει τον νου του να επανέλθει. Σηκώθηκε, ντύθηκε, έφαγε ένα πρωινό στα γρήγορα και ξανα-ξάπλωσε παρέα με τα μαθηματικά του. Άρχισε να διαβάζει ως που το μάτι του έπεσε σε μια λέξη που είχε γράψει πάνω σε αυτό το βιβλίο πριν δύο χρόνια: “Τζούλια”. Όμορφη κοπέλα η Τζούλια, δυστυχώς τον παράτησε. Άρχισε να σκέφτεται ότι εδώ και δύο χρόνια δεν είχε ερωτευθεί. Τι παράξενο! Ένα παιδί που τα έδινε όλα στην Αγάπη! Είχε ήδη κάνει δύο σχέσεις και ήταν στην τρίτη μα καμία τους δεν τον επηρέασε - απλά τις έκανε για να υπάρχουν. Λάθος του φυσικά. Ίσως έπαιζε με τα συναισθήματα των άλλων, αλλά τι να κάνουμε - ο άνθρωπος αλλάζει και γίνεται σκληρός.

Συνέχισε τις σκέψεις του βάζοντας ένα τραγούδι να παίζει. Ένα τραγούδι που τον σημάδευε εδώ και χρόνια: Soldier of fortune από τους Deep Purple. Κοίταξε γύρω το δωμάτιο του: στα αριστερά το παράθυρο της βεράντας, αυτός καθόταν στο κρεβάτι του, μπροστά του το γραφείο και λίγο παραπέρα προς τα δεξιά η πόρτα. Πάντα κλειστή αυτή η πόρτα. Στα αριστερά του η Κιθάρα του και ο υπολογιστής. Ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι κάνει κρύο - μα φυσικά και έκανε, ήταν Δεκέμβριος! Σηκώθηκε, ντύθηκε και κατέβηκε κάτω να πάρει το τραίνο να πάει στο μοναστηράκι να κόψει κίνηση... Του άρεσε να βλέπει τον κόσμο να τρέχει σαν παλαβός αριστερά και δεξιά. Όλοι τους γεμάτοι άγχος και αυτός αραχτός στα σκαλοπάτια του σταθμού να κάνει τσιγαράκι και συχνά πυκνά μια βόλτα στην Ηφαίστου με το δικό του ρυθμό, μη δίνοντας σημασία στις εκκλήσεις των πωλητών: “ε παλικάρι έλα να σου δείξω κάτι”, “όλα τζάμπα σήμερα”, “μπουφανάκι θέλουμε;”. Προτιμούσε να βλέπει τον κόσμο να κάνει σαν τρελός γιατί έπρεπε να αγοράσει γρήγορα όσο πιο πολλά μπορούσε και να γυρίσει στο σπίτι του, να κάτσει στην πολυθρόνα του και να φάει το μικρομυμιατισμένο κοτόπουλό του.

“Στάση Ομόνοια, επόμενη στάση Μοναστήριον”. Κατέβηκε μετά από τρία λεπτά και τεντώθηκε, αυτός ο χοντρός στο τραίνο τον είχε στριμώξει και ένιωθε κάπως σαν σαρδέλα. Πολύς κόσμος στο μοναστηράκι - Χριστούγεννα κοντά και έτσι οι αγορές επιταχύνονταν. Έβγαλε από το

πέτσινο του ένα πακέτο Marlboro και άναψε ένα τσιγάρο. Τίποτα το συγκλονιστικό σήμερα, θυμήθηκε μόνο ότι αυτούς τους δρόμους τους είχε περπατήσει με την Τζούλια... Τσαντίστηκε και γύρισε σπίτι. Είχε ξεχάσει εντελώς ότι είχε μάθημα, ευτυχώς είχε πάρει ο καθηγητής και το ακύρωσε, το βρίσιμο πάντως απ την μάνα του το έφαγε. Δε βαριέσαι...

Ήταν κουρασμένος, ξάπλωσε μη γνωρίζοντας ότι όλη του η ζωή θα άλλαζε από στιγμή σε στιγμή. Έκλεισε τα μάτια του και άρχισε να χαλαρώνει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2ο

Ήταν τόσο κουρασμένος που αποκοιμήθηκε αμέσως... Αυτή τη φορά μεταφέρθηκε σε ένα δρόμο. Ένα μεγάλο δρόμο, ατελείωτο. Μπροστά του ένας ήλιος να ανατέλλει και πίσω του ένα φεγγάρι να δύει. Δίπλα του δεν πρόσεξε την κοπέλα που τον κοίταζε επίμονα. Προχώρησε, περιμένοντας να βρει κάτι ενδιαφέρον, μόλις κατάλαβε ότι η κοπέλα τον ακολουθούσε. Σταμάτησε, την κοίταξε και τα πάντα στο τοπίο σαν να είχαν συνωμοτήσει για να την κάνουν πιο τέλεια απ' ότι ήταν. Καστανόξανθα μαλλιά, ανοιχτά γαλάζια μάτια, κάπως κοντούλα και με ένα look σαν νεράιδα του Tolkien. Ο Φίλιππος σταμάτησε και μετά από λίγα δευτερόλεπτα έκλεισε το στόμα του πριν αρχίσει να ξεκολλάει η κάτω σιαγόνα από την πάνω σε στυλ Tiny Toons.

-Γεια σου Φίλιππε... είπε η κοπέλα με μια βαθιά -μα συγχρόνως γλυκιά- φωνή

-Γ..γεια... σου... (?)

-Μαρία.

-Γεια σου Μαρία.. μα πως ξέρεις πως με λένε;

-Εσύ γιατί δεν ξέρεις πως λένε εμένα;

-...

-Συγγνώμη, ήμουνα απότομη. Απλά σε παρατηρώ εδώ και πολλά όνειρα. Σε κάθε όνειρό σου είμαι μέσα, απλά δε με βλέπεις γιατί ξέρω να κρύβομαι καλά. Σήμερα απλά αποφάσισα να αποκαλυφθώ.

-Γιατί μου στέρησες την χαρά της γνωριμίας σου τόσο καιρό; Εννοώ, συνήθως στα όνειρα μου είμαι μόνος και απλά παρατηρώ τον κόσμο, όπως κάνω και στην άλλη μου ζωή.

-Σε παρακαλώ, μην αναφέρεις άλλες ζωές. Ζήσε αυτό που ζεις χωρίς να συγκρίνεις και χωρίς να αναμοχλεύεις.

-Συγγνώμη αν σε πείραξε κάτι που είπα.

Η κοπέλα γύρισε την πλάτη της και άλλαξε την συζήτηση.

-Λοιπόν Φίλιππε, πως σου φαίνεται ο δρόμος;

-Είσαι πανέμορφη.. εεε είναι πανέμορφος εννοώ. Ξέρεις πρώτη μου φορά βλέπω τόση πολλή πίσσα σε ευθεία. Αλήθεια, πόσο μεγάλος είναι;

-Είναι τόσο μεγάλος όσο τον θες εσύ Φίλιππε.

Ο Φίλιππος δεν πρόσεχε πάρα πολύ αυτά που του έλεγε η Μαρία. Είχε δώσει περισσότερη σημασία στα μάτια της.

-Φίλιππε, πρέπει να φύγω. Θα σε περιμένω σύντομα, είπε η κοπέλα και εξαφανίστηκε αφήνοντας στη θέση της ένα σύννεφο από ροδοπέταλα τα οποία στη συνέχεια εξαφανίστηκαν...

Ο Φίλιππος επανήλθε στον κόσμο... δεν άνοιξε τα μάτια του - απλώς ήξερε ότι ήταν ξαπλωμένος και ήταν ξύπνιος. Στο πικ-απ ο δίσκος των Radiohead είχε κολλήσει στο “.rows of houses..” από το τραγούδι street spirit. rows of houses... χμ.. ένα σύννεφο από ροδοπέταλα... Όλα γύριζαν στο μυαλό του, σαν να είχε πει κρασί. And fade out again... Εξαφανίστηκαν.. και αυτή και τα ροδοπέταλα και όμως η εικόνα της έμεινε χαραγμένη στο μυαλό του Φίλιππου.

Ήταν απόγευμα πλέον προς βραδάκι. Ο Φίλιππος αποφάσισε να ζωγραφίσει. Ναι. Να ζωγραφίσει. Ζωγραφίζει πολύ όμορφα, και πολύ σπάνια. Μόνο όταν έχει κάποια έμπνευση. Μόνο

όταν κάτι τον επηρεάσει. Και αυτή τη στιγμή ο Φίλιππος σκεφτόταν την Μαρία. Μα είναι δυνατόν; Πώς σκεφτόταν ένα άτομο το οποίο δεν υπήρχε καν στον ρεαλιστικό κόσμο; Πώς σκεφτόταν ένα άτομο ανύπαρκτο υλικά; Κάτι είχε συμβεί. Τον πήραν τα χαράματα, και κατέβηκαν πολλά τσιγάρα μέχρι να καταφέρει να καταλάβει τι είχε γίνει. Ακριβώς τίποτα δεν είχε γίνει. Ένα πλάσμα τον πλησίασε. Αφού σκέφτηκε αρκετά, θυμήθηκε ότι η Μαρία δεν είχε χαμογελάσει καθόλου, και τα μάτια της ενώ ήταν τόσο εκφραστικά, στην ουσία ήταν άδεια. Και όμως ο Φίλιππος άρχισε να νομίζει πως έπειτα από αρκετό καιρό υπήρξε ερωτευμένος. Με ένα πλάσμα της “φαντασίας” του, αλλά ναι, ήταν ερωτευμένος. “*Τέλειο!*” αναφώνησε ο Φίλιππος μόλις έβαζε και την τελευταία σκιά στο πρόσωπο της Μαρίας. Σπάνια του άρεσαν τα έργα του - ή τουλάχιστον δεν το παραδεχόταν. Αυτή τη φορά πραγματικά ήταν πανέμορφο, όμως ήταν τόσο λάθος... Πως κάτι χωρίς υλική υπόσταση να μπορεί να αποτυπώνεται στο χαρτί τόσο εύκολα; Ποια είναι αυτή η ιδιότητα του ανθρώπινου μυαλού; Μερικοί τη λένε φαντασία - εγώ το λέω αναμνήσεις.

Νύσταξε. Αφού περιποιήθηκε το έργο του, ξάπλωσε βάζοντας να ακούσει το wish you were here από τους Pink Floyd.

*“We’re just two lost souls,
swimming in a fish bowl,
year after year...”*

Τον πήρε ο ύπνος. Βρέθηκε πάλι στον ίδιο δρόμο στο ίδιο σημείο, μα η Μαρία πουθενά. Αποφάσισε να προχωρήσει λέγοντας “Μάλλον ήταν χαζό να ελπίζω στο τίποτα...”. Έκανε ένα βήμα μπροστά μόλις ένιωσε έναν αέρα να χτυπάει το πρόσωπο του και ένα άρωμα από ρόδα να αγγίζει την αίσθηση της όσφρησής του. Κοίταξε πίσω του και την είδε.. ακόμα μία φορά έμεινε έκπληκτος από την ομορφιά της και ξανά την ανάγκασε να πει την πρώτη κουβέντα:

- Γεια σου ξανά... άργησες.
- Σε σκεφτόμουν Μαρία.
- Γιατί;
- Γιατί είσαι όμορφη.

Η Μαρία έκανε να χαμογελάσει αλλά όχι... τα χείλη της έμειναν παγωμένα. Ο Φίλιππος συνέχισε:

- Ξέρεις... σε ζωγράφισα... Μου έχεις πει να μην αναφέρομαι σε άλλους κόσμους, όμως...
- Σταμάτα σε παρακαλώ.
- Γιατί θλίβεσαι τόσο πολύ; Νομίζω ότι έχεις κάποιο λόγο.
- Με πλήγωσε ο κόσμος σου.
- Τι εννοείς;
- Δεν έχει σημασία και άλλωστε δεν μπορώ να σου εξηγήσω. Δεν ξέρω τι σημαίνει να πληγώνεται κάποιος - εδώ όλα είναι όμορφα, δεν υπάρχει αυτό που λέτε εσείς “στεναχώρια” ή “μίσος”. Απλά ξέρω ότι με πλήγωσαν.
- Μαρία... υπάρχει η λέξη Αγάπη εδώ;
- Αγάπη; όχι ... τι είναι αυτό;

Ο Φίλιππος σταμάτησε... δεν ήξερε τι να απαντήσει. Δεν το είχε σκεφτεί ποτέ του...

- Αγάπη είναι....
- Αγάπη είναι να....

Αγάπη. Αγάπη είναι να ξέρεις ότι αυτός που κοιτάς είναι μέρος του εαυτού σου χωρίς να είναι και να μπορείς να τον κάνεις να πιστέψει ότι και εσύ είσαι μέρος του δικού του εαυτού. Αγάπη είναι να αισθάνεσαι ότι μπορείς να δώσεις τα αστέρια και τον ουρανό στον άνθρωπό σου χωρίς να φοβάσαι να χαθείς στο διάστημα. Αγάπη είναι ένα χαμόγελο και ένα ελεύθερο πουλί. Αγάπη είναι τα πάντα και είναι και τίποτα. Αγάπη είναι το μηδέν και Αγάπη είναι το άπειρο. Αγάπη για εμένα είσαι εσύ γιατί νιώθω ότι σε ξέρω τόσο πολύ που νομίζω ότι αν σε χάσω θα σταματήσω να υπάρχω.

-Πειράζει που δεν καταλαβαίνω;

-Όχι.

-Ξέρεις Φίλιππε, στον κόσμο σου... ήμουν ένα χαμόγελο και ένα δάκρυ. Εγώ ήξερα πολύ καλά να κάνω το χαμόγελο, οι άνθρωποι όμως πάντα επέλεγαν το δάκρυ. Δεν με άφηναν να τους δείξω πόσο όμορφο είναι το χαμόγελο, προτιμούσαν την άσχημη πλευρά μου.

-Μαρία στον κόσμο οι άνθρωποι γνωρίζουν και εκτιμούν το χαμόγελο γιατί ξέρουν τι είναι το δάκρυ. Δεν μπορείς να τους κατηγορείς.

-Εδώ όλα είναι πολύ καλύτερα. Δεν δακρύζει κανείς.

-Δεν χαμογελάει κανείς επίσης. Και παρεμπιπτόντως γιατί δεν βλέπω κανέναν άλλο εδώ παρά εσένα και εμένα;

-Γιατί απλά δεν υπάρχει. Δεν μπορώ να χαμογελάσω αλλά αφού δεν δακρύζω όλα είναι όμορφα.

Ο Φίλιππος κοίταξε την άκρη του δρόμου και ξάπλωσε κάτω.

-Άραγε που τελειώνει αυτός ο δρόμος.

-Στο τέλος του. Και αυτό είναι εκεί που θα το επιλέξεις εσύ να είναι.

-Μαρία θέλω να σου δείξω την Αγάπη.

Και ξαφνικά ο δρόμος εξαφανίστηκε και το σκηνικό άλλαξε. Βρέθηκαν στην κορυφή ενός βουνού και από κάτω τους απλώνονταν μία τεράστια κοιλάδα. Ο Φίλιππος παραξενεύτηκε γιατί πολύ απλά το συναίσθημά του είχε πάρει μορφή.

-Όταν αγαπάς νιώθεις κυρίαρχος του κόσμου Μαρία.

Η Μαρία για πρώτη φορά έδειχνε ξαφνιασμένη και όχι απαθής. Σα μικρό παιδάκι κοιτούσε κάτω απ' το βουνό. Είχε συνηθίσει τον δρόμο της και τώρα δεν ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Κοίταξε το Φίλιππο και του είπε:

-Και γιατί ο κυρίαρχος του κόσμου πρέπει να είναι τόσο ψηλά και τόσο απρόσιτος στον κόσμο του;

-Δεν ξέρω, απλά είναι τόσο δυνατό το συναίσθημα που σε σηκώνει ψηλά. Αυτό δεν σημαίνει ότι είσαι απρόσιτος σε αυτούς που θέλουν να σε βρουν.

-Φίλιππε.. ξεθωριάζεις... είναι ώρα να πούμε αντίο για σήμερα - σε ευχαριστώ...

-Αντίο.. .

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο

Ένα ακόμα πρωινό ενοχλούσε το φεγγάρι. Ένα χειμωνιάτικο πρωινό, από αυτά που σε αναγκάζουν να μείνεις κάτω απ' το πάπλωμα σου και να θέλεις να τριφτείς σα γατάκι. Ο Φίλιππος σκεφτόταν το χθεσινό του όνειρο. Είχε ένα μεγάλο χαμόγελο στα χείλη του και πραγματικά ήταν πολύ χαρούμενος - τόσο που κατέβηκε στην κουζίνα τραγουδώντας στίχους από το wish you were here. Σήμερα είχε μια επείγουσα δουλειά να κάνει. Έπρεπε να βρει τρόπο για να εκφράσει με λόγια την Αγάπη.

Μα πως ήταν δυνατό. Πως είναι δυνατό σε έναν κόσμο που δεν υπάρχει συναίσθημα να δώσει κανείς ορισμό της Αγάπης... Άρα θα έπρεπε πρώτα να δημιουργήσει συναισθήματα: χαρά, λύπη, ηρεμία, άγχος... Και ήξερε τον τρόπο. Μουσική.

Μάλιστα λοιπόν, Μουσική! Υπάρχουν τόσα και τόσα τραγούδια και κάθε ένα σου δημιουργεί διαφορετικό συναίσθημα, άλλο σε κάνει χαρούμενο, άλλο σε στεναχωρεί, άλλο σε ηρεμεί, άλλο σε αγχώνει. Για παράδειγμα οι Portishead ήταν το συγκρότημα της ηρεμίας και οι Anathema της λύπης. Το συγκρότημα της Αγάπης όμως; Υπάρχει άραγε κάποιο συγκρότημα;

Όχι, αλλά δεν πειράζει. Ο Φίλιππος είχε την Κιθάρα του και τα συναισθήματά του. Θα έφτιαχνε μόνος του το τραγούδι που θα εξέφραζε την Αγάπη γι' αυτόν.

Ας αρχίσουμε λοιπόν. Τι πρέπει να έχει ένα τραγούδι για να είναι ερωτικό; Ερωτικούς στίχους. Μα η Αγάπη δεν είναι έρωτας - η Αγάπη είναι κάτι πιο πολύπλοκο και συγχρόνως πιο απλό. Τι είναι η Αγάπη; Μα φυσικά. Ο Φίλιππος πήρε την Κιθάρα του, πήρε ένα κομμάτι βαμβάκι και πήρε και την ζωγραφιά που έκανε και τα έβαλε πάνω στο κρεβάτι του. Έψαξε όλο του το δωμάτιο και διάλεξε τα πιο πολυχρησιμοποιημένα βιβλία που είχε. Πήρε τον αγαπημένο του δίσκο των Pink Floyd και φόρεσε την αγαπημένη του μπλούζα - αυτή την μαύρη με τους στίχους από Crimson Glory που είχε φτιάξει ένα βράδυ μετά από έναν καταστροφικό χωρισμό.

Ξάπλωσε και περίμενε να τον πάρει ο ύπνος. Ανυπομονούσε να κοιμηθεί μα... είχε μόλις ξυπνήσει. Δεν γινόταν τίποτα. Αποφάσισε να παίξει κάτι στην Κιθάρα του. Το πρώτο τραγούδι που του ήρθε στο νου ήταν το Nothing else matters απο τους Metallica. Αρχισε... Μι - Σολ - Σι - Μι - Σι - Σολ - Μι... :

“So close no matter how far”.

Πράγματι, ήταν τόσο μακριά της - ένα ολόκληρο αστρικό ταξίδι - ένα ταξίδι μέσα από χρώματα και ήχους που κανείς ποτέ του δεν έχει την δυνατότητα να ακούσει στην ζωή που κάνει στην Γη, μα και πάλι τόσο κοντά της.

Η Αγάπη πάντα φέρνει κοντά τους ανθρώπους και γενικά τα αντικείμενα. Η Αγάπη φέρνει κοντά τις ψυχές, τις ενώνει και τις κάνει ενιαίες.

*“...and nothing else matters..
trust I seek and I find in you
everyday for us something you
open mind, for a different view
and nothing else matters”*

Ήταν ένα από τα τραγούδια που ο Φίλιππος μπορούσε να τραγουδήσει πολύ καλά. Το ένιωθε, το αγαπούσε. Πολλές φορές δακρύζει όταν κλείνει τα μάτια του και απλά βγάζει στον έξω

κόσμο τα συναισθήματά του με στίχους. Η Μουσική είναι ακριβώς αυτό: εξωτερικευμένα συναισθήματα και σκέψεις που έχουν αρμονική χροιά.

Σταμάτησε να παίζει και κάθισε στο γραφείο του. Έβγαλε μία κόλλα Α4 και με ένα στυλό άρχισε να γράφει. Έγραφε το όνομα της, πολλές φορές, με διαφορετικούς χαρακτήρες. Με κεφαλαία, με μικρά, με παχιά, με μεγάλα, με χρωματιστά γράμματα... Το μόνο που ερχόταν στο μυαλό του ήταν το όνομα της και ... μα τι χαζός! Ξέχασε το σημαντικότερο.

Κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες του σπιτιού, έφτασε στο σαλόνι και πήρε ένα μικρό κουταβάκι από την σκύλα του που είχε γεννήσει μόλις πριν 20 ημέρες. Το σκυλάκι παραξενεύτηκε αλλά το μόνο που έκανε ήταν ένα απελπισμένο, σχεδόν άηχο “γουφ” - η σκύλα ούτε καν ενδιαφέρθηκε, είχε εμπιστοσύνη στον Φίλιππο - τον αγαπούσε.

Ανέβηκε στο δωμάτιό του αφού πριν πέρασε απ’ την κουζίνα και πήρε λίγο γαλατάκι για το μικρό του φίλο και κάθισε στο κρεβάτι του οκλαδόν. Έβαλε το σκυλάκι στα πόδια του και άρχισε να το ταΐζει.

Το μικρό φαινόταν να το διασκεδάζει, ήταν η πρώτη του βόλτα μακριά απ’ το καλάθι και απ’ την προστασία της μαμάς. Έψαχνε προσεχτικά τα σκεπάσματα, χωνόταν κάτω απ’ το μαξιλάρι του Φιλίππου, έπαιζε με την ουρά του, γρύλιζε και σαβουρονόταν πάνω στο στρώμα. Τι γλυκά που είναι τα μωράκια σκέφτηκε ο Φίλιππος.

Αφού δεν υπήρχε καμία περίπτωση να κοιμηθεί, ο Φίλιππος κάθισε και άρχισε να λύνει ασκήσεις. Το σκυλάκι άραξε στο μαξιλάρι του Φιλίππου και έκλεισε τα μάτια του. Μετά από κάπου δύο ώρες όταν πια άρχισε να κουράζεται ο Φίλιππος, ξάπλωσε δίπλα του και έκλεισε και αυτός τα μάτια του...

Το σκηνικό: ακρογιαλιά, έρημη ακρογιαλιά. Απόγευμα προς βράδυ και ο ήλιος να έχει δώσει μία απόχρωση πορτοκαλί στην θάλασσα. Ο Φίλιππος περπάτησε λίγα μέτρα κοντά εκεί που σταμάταγε το κύμα, παρατήρησε ότι όλα τα αντικείμενα που είχε μαζέψει, ήταν συγκεντρωμένα σε ένα σημείο και - χωρίς να εκπλαγεί καθόλου - δίπλα στο σημείο αυτό ήταν η Μαρία και έπαιζε με το σκυλάκι.

Για πρώτη φορά χαμογελούσε. Χαμογελούσε! Ήταν τόσο, ΤΟΣΟ, όμορφη. Το σκυλάκι την δάγκωνε και της έγλυφε τα δάχτυλα και αυτή έπαιζε μαζί του και γελούσε. Δεν πρόσεξε τον Φίλιππο που ήρθε από πίσω της και την χάιδεψε απαλά στην πλάτη, και κάπως τρόμαξε. Όχι ακριβώς τρόμαξε, απλά ξαφνιασθηκε και γύρισε πίσω. Ο Φίλιππος είδε την Μαρία να χαμογελάει και αυτή ένιωσε κάπως αμήχανα.

-Γεια σου Φίλιππε!

-Γεια σου Μαρία.. βλέπω ξαναβρήκες το χαμένο σου χαμόγελο. Και μπορώ να πω ότι χαίρομαι ιδιαίτερα γιατί για ακόμα μία φορά οι προβλέψεις μου ήταν σωστές.

-Τι εννοείς;

-Ήμουν σίγουρος ότι θα ήσουν πολύ πιο όμορφη απ’ ότι είσαι όταν δεν χαμογελάς.

Η Μαρία χαμογέλασε ξανά - αμήχανα.

-Τα συγκέντρωσα όλα αυτά εδώ, ξέρεις ήταν σκόρπια εδώ κι εκεί και νόμιζα πως τα ήθελες. Κάθε φορά τα μαζεύω. Κάθε φορά που κάτι δικό σου έρχεται εδώ, εγώ το μαζεύω και προσπαθώ να στο δώσω χωρίς να με δεις, όταν έρχεσαι κι εσύ εδώ.

-Ξέρεις Μαρία, αυτά τα πράγματα ήλπιζα να έρθουν. Θέλω να σου δείξω τι είναι Αγάπη.

-...;

-Η Αγάπη είναι απαλή, σαν αυτό εδώ το κομμάτι βαμβάκι.

Η Μαρία ακουμπάει με το χέρι της το βαμβάκι και αρχίζει να το χαϊδεύει με τις άκρες των δαχτύλων της...

-Η Αγάπη είναι το άρωμα αυτής της μπλούζας και η αίσθηση της όταν την φοράς. Αυτή η μπλούζα είναι ξεχωριστή για εμένα και πραγματικά νιώθω πολύ όμορφο και άνετα όταν την φοράω. Ίσως το γεγονός ότι την αγαπάω τόσο πολύ την κρατάει τόσα χρόνια χωρίς να ξεθωριάζει και χωρίς να ξεβάφουν αυτά που έχω γράψει.

Η Μαρία τον κοιτούσε προσεκτικά σαν να ήθελε πραγματικά να μάθει τι είναι η Αγάπη. Είχε αποκτήσει ενδιαφέρον για τον Φίλιππο.

-Αυτή είναι η Κιθάρα μου Μαρία. Όταν κουρδίζω τις χορδές της νιώθω πολύ όμορφα γιατί ξέρω πως έτσι θέλει να νιώθει η Κιθάρα μου. Όταν χαϊδεύω τις χορδές της ξέρω ότι ο ήχος της είναι πολύ καλύτερος από την πιο καλή Κιθάρα του κόσμου. Όταν την αγκαλιάζω νιώθω σαν να με αγκαλιάζει και αυτή.

Αυτόν τον δίσκο τον πήρα ένα πρωινό από έναν πλανόδιο τύπο στο κέντρο της Αθήνας. Έκανε κρύο και σχεδόν χιόνιζε. Είχα ελάχιστα λεφτά μαζί μου και έπρεπε να γυρίσω στο σπίτι. Αποφάσισα να πάω με τα πόδια μέχρι το φανάρι του δρόμου για να πάρω ταξί μόλις είδα έναν γλυκό άνθρωπο να μου δίνει την περιουσία του σε δίσκους απλά για να του δώσω ελάχιστα χρήματα για να πάρει κάτι να φάει. Με παρακαλούσε μα αρνήθηκα να πάρω οτιδήποτε. Του έδωσα ότι λεφτά είχα και τον αγκάλιασα. Του είπα ποτέ του να μην ξεπουλάει την περηφάνια του για μερικά χρήματα γιατί δεν αξίζει. Ο τύπος με ευχαρίστησε και σαν αντάλλαγμα μου χάρισε αυτόν τον δίσκο λέγοντάς μου ότι είναι το ελάχιστο που μπορεί να κάνει. Παρά τις συνεχείς αρνήσεις μου επέμενε να μου τον δώσει, και έτσι μέχρι σήμερα τον ακούω κάθε μέρα τουλάχιστον μία φορά την μέρα, και πάλι δεν τον έχω βαρεθεί.

-Φίλιππε, να σε ρωτήσω κάτι;

-Φυσικά.

-Αυτό το σχέδιο τι είναι...;

-Είσαι εσύ Μαρία. Αυτό το σχέδιο το έκανα

σκεπτόμενος εσένα. Μαρία αυτό το σχέδιο το έκανα γιατί σε Αγαπάω. Μου δίνεις έναν λόγο ύπαρξης και πολλούς λόγους δημιουργίας... Ξέρεις σε είδα που έπαιζες με το σκυλάκι.

Εν τω μεταξύ το σκυλάκι δάγκωνε το μπατζάκι του Φίλιππου και προσπαθούσε να γίνει όσο πιο αιμοβόρο μπορούσε βγάζοντας ήχους που κάνουν τα μωράκια όταν ζητάνε κάτι.

-Ναι δεν είναι πολύ γλυκό;

-Πες μου Μαρία, τι ένιωθες όταν έπαιζες μαζί του;

-Δεν ξέρω, ένιωθα ασφάλεια, ένιωθα πως υπάρχει κάποιος στο κόσμο που πραγματικά ενδιαφέρεται για εμένα, που θέλει απλά να παίξει μαζί μου και να περάσουμε και οι δύο ανέμελα και όμορφα. Ένιωσα την ανάγκη να το σφίξω στην αγκαλιά μου.

-Και αυτό είναι Αγάπη Μαρία.

-...

-Μαρία μου επιτρέπεις να σου διαβάσω κάτι;

-Φυσικά! Είναι από τα βιβλία που ήρθαν;

-Ναι ναι. Σε παρακαλώ, κάπου είναι ένα που ονομάζεται Μικρός Πρίγκιπας από τον Εξυπερί. Μου το δίνεις σε παρακαλώ;

-Αυτό εδώ;

-Ναι.

Ο Φίλιππος άρχισε να της διαβάζει ένα απόσπασμα από τον μικρό πρίγκιπα. Ένα απόσπασμα που το έχουμε διαβάσει όλοι μας. Σε άλλους έκανε εντύπωση, σε άλλους όχι. Είναι η σκηνή στην οποία ο Μικρός Πρίγκιπας συναντάει την Αλεπού. Η Αλεπού του λέει ότι θέλει να γίνουν φίλοι αλλά για να γίνει αυτό πρέπει να περιμένουν. Κάθε μέρα θα έρχονται όλο και πιο κοντά και μετά όταν ο μικρός πρίγκιπας θα φύγει η Αλεπού θα έχει κάποιον να θυμάται και να ξέρει ότι τον αγαπάει, και ο μικρός πρίγκιπας το ίδιο. Θα μοιράζονται τα πάντα όσο είναι μαζί - φίλοι. Επίσης η Αλεπού λίγο πιο μετά του είπε ότι το τριαντάφυλλό του μικρού πρίγκιπα, όσο ίδιο και αν ήταν εξωτερικά με τα άλλα, ήταν τόσο διαφορετικό! Ήταν μοναδικό για τον Μικρό Πρίγκιπα, πράγμα που το ανακάλυψε πιο μετά...

Η Μαρία τον παρακολουθούσε προσεκτικά και τα μάτια της, ναι τα μάτια της, έλαμπαν. Αυτά τα ανοιχτά γαλάζια μάτια που πριν μερικές ώρες ήταν άδεια, τώρα είχαν γεμίσει εικόνες, χρώματα και φως. Ο Φίλιππος τελείωσε το διάβασμα και κοιτώντας την Μαρία έκλεισε το βιβλίο σιγά.

Σιγή για μερικά δευτερόλεπτα μέχρι που η Μαρία έσπασε τον πάγο:

-Πανέμορφο...

-Βλέπεις Μαρία, η Αγάπη έχει έναν ενιαίο χαρακτήρα. Δεν είναι προνόμιο των ερωτευμένων μονάχα. Η Αγάπη είναι αυτό που συνδέει το χαμόγελο με τα χείλη και αυτό που νιώθει το σκυλάκι όταν του χαϊδεύεις το κεφαλάκι του απαλά.

-Προσπαθώ να καταλάβω Φίλιππε, και νομίζω ότι αρχίζω να σε καταλαβαίνω. Όμως πρέπει να καταλάβεις και εσύ ότι μου είναι ακόμα δύσκολο. Προσπαθώ και θα προσπαθώ. Πρέπει να φύγεις. Καλό ταξίδι Φίλιππε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4ο

Ευπνώντας ο Φίλιππος ήξερε ότι ήταν ερωτευμένος. Είχε επιτέλους βρει αυτό που έψαχνε στην ζωή του. Επιτέλους κατάλαβε ότι δεν χρειάζεται να ψάχνουμε στα υλικά αγαθά για να βρούμε την Αγάπη. Έπρεπε να βρει τρόπο να δείξει στην Μαρία πως είναι να Αγαπάς. Ακούγοντας λοιπόν το τραγούδι των Mission - Butterfly on a wheel παρατήρησε έναν στίχο που έλεγε “she’s never been kissed”. Αυτό ήταν. Ένα φιλί ήταν αυτό που θα έδειχνε στην Μαρία την Αγάπη χωρίς λόγια. Η ώρα ήταν 4 και 33 τα χαράματα και ο Φίλιππος μόλις είχε ξυπνήσει. Το σκυλάκι κοιμόταν ακόμα και φαινόταν σαν να είχε ένα χαμόγελο στην μουσουδίτσα του. Σίγουρα η ψυχούλα του ήταν στο όνειρο και έπαιζε με την Μαρία - τι τυχερός.

Ο Φίλιππος σηκώθηκε και άρχισε να ντύνεται, έπρεπε να φύγει απ’ το σπίτι. Πήρε την Κιθάρα η οποία παρεμπιπτόντως είχε λίγη άμμο πάνω της, πήρε τα τσιγάρα του και βγήκε έξω. Κάθισε σε ένα παρκάκι εκεί κοντά, έβαλε το μπουφάν του κάτω, και ξάπλωσε. Κοίταξε το φεγγάρι. Πάει καιρός από την τελευταία φορά που βρέθηκε τετ-α-τετ με το Φεγγάρι.

Ήτανε καλοκαίρι, τότε λίγο αφού είχε χωρίσει με τη Δάφνη. Ήταν ωραίο σκηνικό. Ήταν και οι δύο στον δρόμο και τσακώνονταν. Κάποια στιγμή η Δάφνη γύρισε την πλάτη της και έφυγε.

Τότε ο Φίλιππος άρχισε να τρέχει, να τρέχει, να τρέχει. Δάκρυζε και έκλαιγε σε λίγα δευτερόλεπτα, μα συνέχισε να τρέχει ως που παρατήρησε το φεγγάρι να είναι ακριβώς μπροστά του. Κάθε στιγμή το φεγγάρι τον κοιτούσε να τρέχει και αυτός πήγαινε όλο και πιο κοντά του. Σταμάτησε, το κοίταξε, κάθισε στην μέση του δρόμου και άρχισε να μιλάει μαζί του. Το ρώτησε το λόγο μα το φεγγάρι δεν αποκρίθηκε. Το ρώτησε αν θα ‘πρεπε να πεθάνει, αν θα ήταν καλό να αυτοκτονήσει μα το φεγγάρι και πάλι δεν του μίλησε. Απλά στεκόταν μπροστά του και τον κοίταζε. Το πρωί ο Φίλιππος ήταν ακόμα στην μέση του δρόμου μα το φεγγάρι είχε φύγει.

Τώρα ήρθε η στιγμή ο Φίλιππος να ζητήσει συγγνώμη απ’ το Φεγγάρι.

-Συγγνώμη. Ήξερες ότι άξιζε να περιμένω και γι’ αυτό δεν μου έδωσες καμία απάντηση. Ήξερες ότι για όλα υπάρχει ένας λόγος που γίνονται και ποτέ κάτι δεν είναι για κακό. Ξέρεις ότι υπάρχει η Μαρία για εμένα και εγώ για την Μαρία. Πες μου φεγγάρι, σε βλέπει αυτή τη στιγμή η Μαρία; Πες μου...

Το φεγγάρι τρεμόπαιζε σαν να του έλεγε ναι.

-Θέλω να της στείλεις ένα μήνυμα. Θέλω να της πεις ότι την αγαπάω και ότι ανυπομονώ να βρεθώ ξανά κοντά της. Το φεγγάρι δεν είπε τίποτε, δεν υποσχέθηκε τίποτα, αλλά ο Φίλιππος ήξερε ότι η Μαρία είχε λάβει το μήνυμά του. Άναψε ένα τσιγάρο και άρχισε να παίζει ένα κομμάτι στην Κιθάρα. Pink Floyd - Hey You.

*“Hey you, out there in the cold
getting lonely getting old
can you feel me?”*

*Hey you, standing in the aisles
with itchy feet and fading smiles
can you feel me?”*

*Hey you, don't help them to bury the light
don't give in without a fight"*

Έτσι έλεγαν οι πρώτες στροφές. Ο Φίλιππος έκλεισε τα μάτια του και άρχισε να σκέφτεται.

*"Together we stand
divided we fall"*

Λέει κάπου πιο κάτω το τραγούδι. Τελικά τα τραγούδια είναι όντως μία μορφή εξωτερίκευσης των συναισθημάτων μας. Δηλαδή δεν θα του ερχόταν να τραγουδήσει ένα Ζεϊμπέκικο τώρα! Αυτή τη στιγμή χρειαζόταν κάτι άλλο, και αυτό ακριβώς ήταν το Hey You. Σταμάτησε λίγο να παίζει Κιθάρα και απλώς έφερνε στο μυαλό του το τραγούδι. Ξέρετε το τραγούδι αυτό ήταν απ' τον αγαπημένο του δίσκο - αυτόν που του χάρισε ο τύπος στο κέντρο της Αθήνας. Άνοιξε τα μάτια του και πήρε μια τζούρα απ' το τσιγάρο του. Ένιωσε την παρουσία ζωής κοντά του και δεν είχε άδικο, τρία μικρά γατάκια είχαν ακούσει την φωνή του και λογικά αναρωτήθηκαν τι να είναι αυτό που κάνει θόρυβο βραδιάτικα.

Σιγά σιγά μαζεύτηκαν γύρω του και χώθηκαν στα πόδια του. Ο Φίλιππος καθόταν οκλαδόν. Κάθισαν και τα τρία στα πίσω πόδια τους και γύρισαν τα κεφαλάκια τους προς το πρόσωπο του Φίλιππου.

-Νιάουου
-Τι θέλετε;

Άρχισαν να του τρίβονται. Ήθελαν χάρη, όχι φαί. Όλα τα πλάσματα στον πλανήτη μας θέλουν χάρη και μία ζεστή, τρυφερή αγκαλιά. Άρχισε να τα χαϊδεύει και τα τρία μέχρι που αποκοιμήθηκαν στην αγκαλιά του. Η ώρα είχε πάει 5 και μισή και ο ήλιος σα να είχε αρχίσει να ανεβαίνει στα πιο ανατολικά μέρη. Δεν είχε ξημερώσει ακόμα, απλά δεν ήταν τόσο βράδυ πλέον. Έκανε κρύο και τα γατάκια είχαν κουλουριαστεί το ένα δίπλα στο άλλο έτσι ώστε να μην κρυώνουν. Η μητέρα τους έκανε την εμφάνιση της λίγα λεπτά αφού αυτά είχαν κοιμηθεί και είχε κάτσει 2 μέτρα μακριά απ τον Φίλιππο. Σαν να ήξερε ότι ο Φίλιππος δεν θα τα πείραζε, και έτσι άρχισε να γλύφει και να καθαρίζει την γούνα της. Πιο μετά ήρθε και κάθισε και αυτή δίπλα στον Φίλιππο, ουτωσώστε να απολαύσει τα χάρη του.

Η ώρα κύλησε ήρεμα, με τσιγαράκι και σκέψη και κατά τις 7 και κάτι ο Φίλιππος αναγκάστηκε να ξυπνήσει τα μικρά για να πάει σπίτι του. Δεν φάνηκαν πολύ χαρούμενα αλλά ξύπνησαν. Ο Φίλιππος χαιρέτησε τα γατάκια και την μαμά τους και έφυγε.

Σε λίγα λεπτά ήταν σπίτι και βρήκε την μητέρα του στην κουζίνα να φτιάχνει καφέ.

-Που ήσουνα βρε;
-Είχα πάει εδώ στο παρκάκι το πρωί, ήθελα να σκεφτώ λιγάκι
-Α Οκ, θες καφέ;
-Αν δεν σου κάνει κόπο.

Πάντα ήταν πολύ καλές οι σχέσεις του με την μητέρα του. Καθόντουσαν κάθε πρωί πριν φύγει η μητέρα του για δουλειά και συζητάγαν πίνοντας καφέ. Πιο μετά ερχόταν και ο πατέρας του από το κρεβάτι και μιλάγανε όλοι μαζί.

Ο Φίλιππος Αγαπούσε και τους δύο γονείς του. Τους χρωστούσε και το ζην και το ευ ζην. Και θα έκανε τα πάντα, οποιαδήποτε στιγμή για να τους το ξεπληρώσει. Γι' αυτό προσπαθούσε να μην τους παιδεύει. Πάντως προτίμησε να μην τους πει τίποτα για τη Μαρία ακόμα.

-Σήμερα θα κατέβω Αθήνα να πάρω χορδές και να κοιτάξω για δίσκους. Θέλετε να σας φέρω τίποτα; Είπε ο Φίλιππος.

-Αν μπορείς πήγαινε το πουκάμισο μου στο καθαριστήριο και όταν έρθεις πάρε ψωμί γιατί θα λείπουμε ως αργά το απόγευμα. Είπε ο πατέρας του.

-Ok, κανένα πρόβλημα. Λεφτά αν υπάρχουν όλα γίνονται. Είπε χαμογελώντας ο Φίλιππος.

-Όλο και κάτι θα γίνει. Λοιπόν ώρα να φεύγουμε. Άντε “γυναίκα” πάμε.

Ο Φίλιππος τους προϋπάντησε ως την πόρτα και τους χαιρέτησε. Ήταν μόνος του στο σπίτι. Η μεγάλη του αδελφή ήταν για σπουδές στην Αγγλία και το δωμάτιο της είχε μετατραπεί σε ατελιέ του Φίλιππου. Ανέβηκε λοιπόν να μαζέψει το δωμάτιο του και αργότερα να φύγει να πάει στην Αθήνα. Η Λα χορδή είχε αρχίσει να χαλαρώνει πάρα πολύ και ο Φίλιππος ήταν πολύ σχολαστικός με τα πράγματα και τα αντικείμενα που αγαπούσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5ο

Ήταν δεν ήταν 9 και κάτι η ώρα όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Ο Φίλιππος ήταν στην πόρτα έτοιμος να φύγει, αλλά προτίμησε να το σηκώσει. Ήταν ο Νίκος - ένας πολύ καλός του φίλος.

-Είσαι για 'κανα καφέ τώρα σε καμιά ώρα;

-Τώρα πάω Αθήνα, Μοναστηράκι.

Γουστάρεις;

-Χαλαρά! Λοιπόν meet u at the station. k?

-Ok. Να είσαι εκεί!

Σε 50 λεπτά ακριβώς ήταν στο σταθμό στο μοναστηράκι και ως συνήθως περίμενε. Πάντα πάει πολύ νωρίς στα ραντεβού του ο Φίλιππος. Αγχώνεται πολύ για τα ραντεβού. Γενικά όμως δεν είναι τόσο αγχωμένος. Τους γράφει όλους και είναι χαλαρός. Όχι όμως όταν πρόκειται για ραντεβού! Σε 'κανα 20αλεπτο έσκασε μύτη και ο Νίκος. Χειραψία και κατεύθυνση προς τα μαγαζιά.

-Τι κατέβηκες να πάρεις;

-Χορδές και 'κανα δίσκο. Έχω καιρό να πάρω δίσκο.

-Πάμε για χορδές και μετά πάμε να χαζέψουμε;

-Χαλαρά.

Μετά τις χορδές λοιπόν πήγαν σε ένα από τα πολλά δισκάδικα με μεταχειρισμένους δίσκους. Ο Φίλιππος πίστευε ότι ο κάθε δίσκος έχει μια προσωπικότητα. Και είναι πολύ καλύτερο να είναι μεταχειρισμένος, παρά καινούριος. Κάθε μεταχειρισμένο έχει και μία ιστορία γραμμένη πάνω του. Κάποιος λόγος υπήρχε που ο πρώην ιδιοκτήτης του τον πούλησε, άλλοτε χρηματικός, άλλοτε συναισθηματικός. Πάντως Ο Φίλιππος σπάνια έπαιρνε καινούριο δίσκο, μα πάντα πρόσεχε αυτός που παίρνει να μην είναι γρατσουνισμένος.

-Ψάχνεις κάτι συγκεκριμένο;

-Α μπα.. ξέρεις καμιά Rockιά. Zeppelin, Stones, Pink Floyd, Purple... κάτι από αυτούς.

Ησυχία καθώς κοιτούσαν δίσκους.

-Ξέρεις Νίκο γνώρισα μια κοπέλα...

-Άντε ρε, που; σε 'κανα bar;

-Όχι.. στα όνειρα μου.

Ο Νίκος σταμάτησε για λίγο, και ξανασυνέχισε να κοιτάει τους δίσκους. Ήταν συνηθισμένος σε τέτοιες καταστάσεις. Ήταν ψαγμένο άτομο. Κάθε άλλος θα έλεγε “άντε ρε με δουλεύεις” ή “καλή φάση ρε, σε λίγο θα σε φάει η αγαμία”. Ο Νίκος όμως...

-Πώς τη λένε;

-Μαρία...

-Είναι όμορφη;

-Φυσικά. Έχει πανέμορφο χαμόγελο.

- Θέλω να τη γνωρίσω...
- Δε γίνεται... είναι μονάχα στα όνειρα μου.
- Τότε να της στείλεις χαιρετίσματα.
- Θα το κάνω. Ξέρεις... έχω ένα πρόβλημα.. Θέλω να της μάθω την Αγάπη.
- Εσύ ξέρεις τι είναι η Αγάπη;
- Ξέρω.. νομίζω.. δηλαδή.. και ναι και όχι... αλλά..
- Μάθε πρώτα εσύ και μετά θα την μάθεις και στους άλλους. Δεν κάνει να τους μαθαίνεις λάθος πράγματα. Σωστός;
- Σωστός. Όπως πάντα ρε Νίκο.
- Όχι πάντα, απλά ξέρω την σωστή ώρα για να απαντήσω.
- Λοιπόν, ο καφές που λέγαμε; - είπε ο Φίλιππος κρατώντας 15 δίσκους στα χέρια του -
- Άντε πάμε.

Πλήρωσε και φύγανε. Πήγανε σε ένα καφέ στα Εξάρχεια. Όμορφο, στο τέλος της πλατείας, έπαιζε Rockάκια παλιά και καινούρια... Κάθισαν ήπιαν μια μπύρα αντί για καφέ και συζητήσανε για την Μαρία. Ο Φίλιππος του είπε την ιδέα του για το φιλί και ο Νίκος πρόσθεσε μια ιδέα για μία αγκαλιά. Ο Φίλιππος συμφώνησε.

Σιγά σιγά τα μάζεψαν και πήγαν σπίτι. Είχαν περάσει κάπου 6 μαύροι με CD αλλά κανείς τους δεν έφυγε ικανοποιημένος. Στον Φίλιππο δεν άρεσαν τα CD, ήταν πιο ρομαντικός τύπος. Δίσκοι και το πολύ πολύ κασέτες. Και οι κασέτες γιατί ήταν κάτι το πιο προσωπικό - της έφτιαχνε συχνά μόνος του. Είχε μεράκι με την μουσική αλλά δυστυχώς ή ευτυχώς δεν ασχολήθηκε επαγγελματικά. Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα να αγαπάς ένα χόμπι, παρά να το μισείς σαν δουλειά.

Γύρισε σπίτι και τον υποδέχθηκαν τα σκυλάκια και η μαμά τους. Τα χάιδεψε όλα ένα - ένα χωρίς να δώσει σε κάποιο περισσότερη ή λιγότερη στοργή απ' ότι στα άλλα και μετά πήρε την μαμά τους και την έβγαλε έξω για να κάνει μια βόλτα. Συνήθως πήγαινε μόνη της - έξυπνο σκυλάκι. Μπάσταρδο ήταν, διασταύρωση λυκόσκυλο με Doperman. Πολύ όμορφη. Τα κουτάβια έδειχναν πιο πολύ σαν φουντωτά μπαλάκια παρά σαν σκυλιά. Ήταν γλύκες πάντως. Ανέβηκε στο δωμάτιο του και κάθισε στο κρεβάτι του. Στο μυαλό του έκοβε βόλτες η Μαρία μα δεν μπορούσε να κοιμηθεί άλλο - είχε κορεστεί. Αποφάσισε να διαβάσει ένα βιβλίο.

- Να λοιπόν! Θα διαβάσω τον Αλχημιστή. Είπε καθώς κοιτούσε ένα κουτάβι.
- Γουφ;
- Ναιιι, τον αλχημιστή!
- Γουφ!

Πάντα προσπαθούσε να το διαβάσει μα ποτέ του δεν το έφτανε στο τέλος. Μετά από διάβασμα τριών ωρών το τελείωσε επιτέλους. Μετά από όλο το βιβλίο ένα πράγμα έμεινε στο μυαλό του - αν και πολλά τον έκαναν να σκεφτεί - *“Αν επιθυμείς πολύ κάτι, όλο το συμπάν συνωμοτεί για να το καταφέρει”*.

-Και αν αυτό που επιθυμείς δεν ανήκει στο σύμπαν; Τότε τι γίνεται; Όμως για στάσου... τι ανήκει και τι όχι στο σύμπαν; Δε βαριέσαι...

Έβαλε κάτι στο πικ-απ να παίζει. Bauhaus - Ziggy Stardust, ένα cover στον David Bowie. Πολύ καλοί οι Bauhaus. Θυμάται ακόμα την πρώτη φορά που τους άκουσε. Ήταν όταν πήρε την πρώτη του κασέτα από ένα τυπά φίλο του που άκουγε darkwave και gothic. Κάποτε ο Φίλιππος

έμπαινε στο Internet και είχε αρκετούς γνωστούς - από έναν απ' αυτούς προμηθεύτηκε την κασέτα. Του άρεσαν και έτσι συνέχισε για λίγο καιρό να ακούει πολύ Gothic και αρκετό new & darkwave. Μετά από ένα - δύο χρόνια ξαναγύρισε πιο πολύ στο Rock που άκουγε και παλιά.

Κατέβηκε κάτω στο σαλόνι, έβαλε την τηλεόραση να παίζει και άρχισε να φτιάχνει φαΐ. Βγήκε μερικά λεπτά έξω για να πάει το πουκάμισο του πατέρα του στο καθαριστήριο και για να πάρει ψωμί και το υπόλοιπο απόγευμα τον βρήκε να κάνει σχέδια για το βράδυ....

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6ο

Η Νύχτα δεν άργησε να έρθει και ο Φίλιππος ανυπομονούσε να πάει να ξαπλώσει. Εν τω μεταξύ είχαν γυρίσει οι γονείς του, συζητήσανε λίγο, τον απέσπασαν από τις σκέψεις του και μετά ανέβηκε στο δωμάτιο του. Ξάπλωσε...

Σκηνικό: Βουνό, χιονισμένο τοπίο, ένα μικρό καταφύγιο με τζάκι. Περπάτησε λίγο μέχρι το καταφύγιο για να βρει μέσα την Μαρία. Δεξιά του ήταν ένας μεγάλος καναπές, μπροστά του το τζάκι. Η Μαρία καθόταν στον καναπέ και διάβαζε ένα από τα βιβλία που είχε αφήσει ο Φίλιππος στο όνειρο του.

-Καλώς τον...

-Γεια σου Μαρία!

-Τι κάνεις; σε περίμενα...

-Έχεις χαιρετίσματα από ένα φίλο μου, τον Νίκο.

-Ωωω.. πολύ όμορφα. Τον γνωρίζω, τον έχω δει στα όνειρα σου.

Πλησίασε την Μαρία, κάθισε δίπλα της, πήρε το χέρι της και το κράτησε και με τα δύο δικά του. Το χάιδευε απαλά και η Μαρία τον κοιτούσε με ένα περίεργο - αμήχανο αλλά χαμογελαστό βλέμμα.

-Μαρία, θέλω να μου επιτρέψεις κάτι.

-Δικό σου είναι το όνειρο...

Ο Φίλιππος σηκώνεται, και σηκώνει και την Μαρία. Την πλησιάζει, περνάει το ένα χέρι του γύρω απ' τη μέση της, και το άλλο πίσω απ' το κεφάλι της χαϊδεύοντας απαλά τα μαλλιά της. Την αγκαλιάζει και γίνονται ένα - ψυχή και σώμα -. Η Μαρία κλείνει τα μάτια της και ακουμπάει το κεφάλι της στον ώμο του Φίλιππου. Εντελώς αυθόρμητα περνάει τα χέρια της πίσω στην μέση του Φίλιππου και τον σφίγγει πάνω της... Έμειναν έτσι για λίγα λεπτά.. και ο Φίλιππος της ψιθύρισε:

-Ακόμα κάτι...

-Ναι...

Σκύβει και τη φιλάει. Έμειναν έτσι για αρκετή ώρα. Και οι δύο τους ένιωθαν σαν να έχουν γίνει δύο μικρά γατάκια που κουλουριάστηκαν το ένα πάνω στο άλλο για να μην κρυώνουν, μόνο που ήταν κάτι παραπάνω από αυτό. Σταμάτησαν - για πρώτη φορά ένιωθαν και οι δύο έτσι. Ναι σε ένα όνειρο **ένιωθαν**. Είχαν υπερνικήσει τους νόμους των ονείρων. Κοιτάχτηκαν στα μάτια. Αυτή τη φορά τα μάτια της Μαρίας έδειχναν Αγάπη, Στοργή και Ανάγκη για Τρυφερότητα.

Κάθισαν στον καναπέ και ο Φίλιππος έχοντας το χέρι της Μαρίας ανάμεσα στα δικά του της μίλησε...

-Ήταν ό,τι πιο έντονο έχω ζήσει ποτέ. Πραγματικά ήθελα να σου δείξω τι είναι η Αγάπη με μία αγκαλιά και ένα φιλί μα πριν σε αγκαλιάσω και σε φιλήσω τολμώ να πω ότι δεν ήξερα ούτε εγώ τι είναι Αγάπη. Τώρα ξέρω. Τώρα μου έμαθες εσύ τι είναι Αγάπη. Μέχρι τώρα απλά μπορούσα να φανταστώ στο ελάχιστο πως μπορεί να είναι.

Τα ξύλα στο τζάκι έτριζαν και η Μαρία δε μιλούσε, απλώς είχε χαμηλωμένο το κεφάλι και είχε πιάσει τα χέρια του Φίλιππου. Τον άκουγε προσεκτικά αλλά πλέον ήξερε τι θα της έλεγε. Γνώριζε πολύ καλά πλέον πως είναι να αγαπάς. Γνώριζε πως αγαπούσε τον Φίλιππο και πως ο Φίλιππος την αγαπούσε επίσης. Αγκαλιάστηκαν και έμειναν σιωπηλοί κοιτάζοντας το τζάκι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7ο

Ακόμα ένα κρύο πρωινό έκανε την εισαγωγή της μέρας και ο Φίλιππος καθόταν στο κρεβάτι του κάπως σκεπτικός. Είχε καταφέρει να κάνει την Μαρία να καταλάβει τη σημασία της Αγάπης, είχε καταλάβει ο ίδιος τι είναι Αγάπη, και το σημαντικότερο: είχε καταφέρει να πείσει την Μαρία ότι την Αγαπάει.

Σκεφτόταν αν ήταν σωστό αυτό που έκανε. Δηλαδή αν ήταν σωστό να Αγαπήσει ένα όνειρο, μία ιδέα, μία σκέψη. Να την Αγαπήσει τόσο πολύ ώστε να μην μπορεί μακριά της, μιας και όταν Αγαπάς κάποιον δεν μπορείς μακριά του - βέβαια η απόσταση είναι αμελητέα μπροστά στην δύναμη της Αγάπης. Bob Dylan - Love is just a 4 letter word. Ήταν ή όχι; Ίσως όλα είναι στο μυαλό του. Ίσως η επιθυμία του για μία σχέση είχε δημιουργήσει την Μαρία απλά για να έχει ένα λόγο ύπαρξης ο ίδιος, του στυλ “ξέρεις, εγώ έχω τη Μαρία και γι’ αυτό υπάρχω”. Όμως ήξερε ότι η Μαρία δεν ήταν απλώς μία συνισταμένη της θέλησης του για μια σχέση. Κάθε άλλο παρά αυτό ήταν δηλαδή. Η Μαρία ήταν αυτό που πάντα έβγαζε: μία σχέση που να βασίζεται στα συναισθήματα και όχι στην υλική απόλαυση. Η Μαρία ήταν ένα όνειρο ζωής. Όμως το πρόβλημα παρέμενε. Η Μαρία ήταν υπαρκτή μόνο στα όνειρα και έτσι το εξής δίλημμα έκανε την εμφάνισή του: Άξιζε να περιμένει κάποιος ώρες ημέρας για να μπορεί να συναντήσει το άλλο του μισό στον κόσμο των ονείρων του ή όχι. Και υπήρχε άραγε τρόπος να είναι πάντα μαζί;

Όλα αυτά απασχολούσαν τον Φίλιππο καθώς άκουγε τα τελευταία λόγια της Baez στο δίσκο που μόλις πρόσφατα είχε αγοράσει. Έβαλε τον επόμενο δίσκο και με το που άκουσε το πρώτο τραγούδι ξέχασε όλα όσα σκεφτόταν.

“Disarm you with a smile...”

Smashing Pumpkins και Disarm. Με το που το άκουσε σκέφτηκε το χαμόγελο της Μαρίας και την πρώτη φορά που την είδε να χαμογελάει παίζοντας με το κουταβάκι. Σκέφτηκε επίσης την αγκαλιά της και την ενέργεια που ένιωσε καθώς την αγκάλιαζε. Σκέφτηκε την δύναμη που πήρε όταν την φίλησε και είπε:

“Δεν με νοιάζει κανένας και καμία άποψη. Πλέον ξέρω ότι αυτή που Αγαπάω είναι η Μαρία και ξέρω ότι μπορώ να κάνω υπομονή για όσο πρέπει.”

Κατέβηκε κάτω, ήπια ένα καφεδάκι και αποφάσισε να κάνει μια βόλτα στην πρωινή χειμωνιάτικη γειτονιά του. Κάθισε σε ένα καφενείο σε μια πλατεία λίγο πιο πάνω. Ήρεμη τοποθεσία. Κάθισε λοιπόν και παρατηρούσε κάτι παιδάκια που έπαιζαν πιο πέρα.

Τι χαρούμενα που είναι. Τι όμορφα που παίζουν. Φτιάχνουν τους δικούς τους νόμους και δεν ενδιαφέρονται για τίποτε άλλο. Δεν έχουν βάσανα άγχη και προπαντός γνωρίζουν καλύτερα απ’ όλους μας την έννοια της Αγάπης. Και ο λόγος; Απλά δεν το ψάχνουν το ζήτημα τόσο πολύ γιατί ξέρουν τι είναι η Αγάπη. Λίγο πιο μετά κάθισε κοντά του μία μαμά με ένα παιδάκι γύρω στα 5 Χρόνια.

Το παιδάκι έπαιζε μόνο του με μια μπαλίτσα και όπως έπαιζε η μπαλίτσα κύλησε κοντά στον Φίλιππο. Ο Φίλιππος έσκυψε και την έσπρωξε προς το παιδάκι ξανά. Αυτό χαμογέλασε και του την πέταξε πίσω! Και έτσι βρέθηκαν να παίζουν μεταξύ τους, ένα παιδί 5 χρονών με ένα παιδί 20. Και οι δύο το διασκεδάζαν.

Η μαμά του παιδιού τους έβλεπε και απλά χαμογελούσε διαβάζοντας το βιβλίο της. Αφού λοιπόν τελείωσαν το παιχνίδι τους το παιδάκι πήγε κοντά στον Φίλιππο, τον πήρε απ' το χέρι και τον οδήγησε στην μαμά του.

- Γεια σας, είπε ο Φίλιππος χαμογελαστά.
- Γεια σου, είπε η μαμά που πάνω κάτω ήταν 25-26 χρονών.
- Πώς τον λένε τον μικρό;
- Δημήτρη, και δεν είναι μικρός! 5 χρόνων είναι και κάτι παραπάνω!
- Να τον χαίρεστε. Σπάνια βρίσκουμε ανθρώπους τόσο αγνούς όσο τα παιδάκια. Σας αποχαιρετώ
- Θέλεις να σε κεράσω κάτι κύριε..... (;)
- Φίλιππος, και όχι κύριος, 20 χρονών μικρό παιδάκι είμαι!

Ο Φίλιππος απομακρύνθηκε και πριν φύγει πέρασε απ' το ταμείο να πληρώσει τον λογαριασμό της μαμάς. Τα χρήματα ας πήγαιναν καλύτερα στον μικρό.

Συνέχισε την βόλτα του στην πλατεία σκεπτόμενος ακόμα την Μαρία. Ήθελε τόσο πολύ να είναι μαζί της! Πραγματικά την είχε τόση ανάγκη... Μπήκε σε ένα δισκάδικο, που είχε ο πεζόδρομος στον οποίον ήταν, να χαζέψει, όχι να αγοράσει. Συνάντησε τον Βασίλη. Πωρωμένος με το βινύλιο εδώ και χρόνια. Αυτός του κόλλησε την αρρώστια... Επίσης πωρωμένος με την Ηλεκτρική του. Μιλήσανε λίγο.

- Επ.. πού 'σαι ρε.
- Ωχ ο Βασίλης. Πάρε φάση ρε!
- Καλά είσαι ρε man; Πώς και απ' τα μέρη μας; Εσύ συνήθως είσαι κάτω Αθήνα στα τζαμπατζίδικα.
- Ε, να βόλταρα κάπως και είπα να περάσω να χαζέψω. Να σου πω, παίζει 'κανα πάρτυ στο πρόγραμμα;
- Όχι αλλά μπορούμε να το κανονίσουμε, θα μιλήσω με Νίκο και θα σου πω.
- Ok, τηλέφωνο έχεις. Άντε πάω τώρα.
- Τα λέμε φίλε.

Συνέχισε μέχρι το σπίτι του παίζοντας κουτσό με 2 παιδάκια που βρήκε στον δρόμο του. Τους έδωσε λεφτά για καμιά σοκολάτα και την έκανε για να δημιουργήσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8ο

Αδειο το σπίτι. Η ώρα ήταν κοντά 12 το μεσημέρι και οι γονείς του ήταν ακόμα εκτός οικίας. Αποφάσισε να ζωγραφίσει ξανά. Αποφάσισε να ζωγραφίσει ένα κουτάβι. Ένα κουτάβι το οποίο παίζει με ένα παιδάκι. Τίτλος του έργου: “Αγνότητα”. Και πραγματικά τι αντιπροσωπευτικό όνομα... Ο Φίλιππος πίστευε σε μία θεωρία δικιά του. Ο Άνθρωπος γνωρίζει την Αγάπη μόλις γεννιέται και μόλις πεθαίνει. Κατά τη διάρκεια της ζωής του, δηλαδή όσο αρχίζει να αναπτύσσει κρίση και γνώση, η έννοια της Αγάπης ξεθωριάζει απ’ το μυαλό του μέχρις ότου φτάσει σε ένα σημείο που θα ξέρει ότι δεν πρέπει να το ψάχνει. Αυτό το σημείο είναι κάποια χρόνια πριν πεθάνει κάποιος - τις περισσότερες φορές - και πιο σπάνια πολλά χρόνια πριν πεθάνει κάποιος. Αυτό γιατί κάθε φορά που αμφισβητούμε την Αγάπη, δηλαδή αναρωτιόμαστε αν έχουμε Αγαπήσει ή αν θα Αγαπήσουμε, η έννοια της Αγάπης αρχίζει να σβήνει από την καρδιά μας. Ένα παιδάκι λοιπόν που δεν έχει έγνοιες και δεν τον νοιάζει τι είναι η Αγάπη αφού ξέρει ότι Αγαπάει και ότι τον Αγαπάνε είναι τόσο αγνό όσο και ένας γεράκος που έχει ζήσει την ζωή του και έχει δει όσο πιο πολλά μπορεί. Και οι δύο είναι τόσο αγνοί όσο τα ζωάκια που μπορεί να μην έχουν την ίδια έννοια για την Αγάπη όπως έχουμε εμείς οι άνθρωποι, αλλά σίγουρα ξέρουν και ποιον πρέπει να σέβονται, και ποιον να φοβούνται και ποιον να Αγαπάνε.

Πήρε λοιπόν το μοντέλο του - ένα κουτάβι - και ανέβηκε στο ατελιέ. Το παιδάκι θα το σχεδίαζε απ’ το μυαλό του. Έβαλε το κουτάβι να χαζοχαίρεται πάνω σε ένα μαξιλάρι με μία μπάλα, και ξεκίνησε να σχεδιάζει. Ποτέ του δεν μπορούσε να εργασθεί με προσχέδια, αναλογίες και λοιπές βλακειές. Γι’ αυτό άλλωστε δεν ακολούθησε κάποια καλλιτεχνική σχολή.

Βγήκε πολύ όμορφο σχέδιο, και το παιδάκι πολύ εκφραστικό. Ένα χαμόγελο αθώο - παιδικό - σαν της Μαρίας... Ναι η Μαρία δεν έφευγε απ’ το μυαλό του καμία στιγμή - ήταν πλέον μέρος της ζωής του.

Το σκυλάκι φαινόταν να καταλαβαίνει ότι ήταν το μοντέλο του Φίλιππου γιατί καθόταν ήσυχο για να μην τον κουράζει. Ο Φίλιππος τελείωσε και έδειξε το σχέδιό του στο κουτάβι. Εκείνο γάβγισε 2 φορές σαν να του λέγε “ωραίοοοοος” και μετά κατέβηκε πάλι κάτω στην μαμά του. Ο Φίλιππος πήγε στο δωμάτιο του, έκλεισε τα φώτα, άναψε ένα κεριά και ξάπλωσε. Δεν πρόλαβε να κλείσει τα μάτια του και χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Νίκος.

-Έλα ρε, μίλησα με τον Βασίλη πριν λίγο.

-Έλα. Καλά όλα;

-Ναι ναι, λοιπόν αύριο είσαι μέσα για κομμάτια πάρτυ;

-Ναι ρε, αλλά όχι πολύ κομμάτια, ξέρεις, ίσα ίσα για να μας κάνει να χτυπηθούμε. Κρασί θα φέρει ο Σπύρος πάλι;

-Ναι, από το καλό, αυτό που σε κάνει λιόμα στα δύο ποτήρια.

-Ωραία, πες του να φέρει έξτρα δόση.

-Done dude. Τα λέμε αύριο πρωί, φτιάξε τους δίσκους σου και φέρε ό,τι θες. Α! Με την Μαρία πως πάει;

-Καλά, θα τη φέρω αύριο μαζί μου. Στην κυριολεξία μαζί μου, θα είναι μέσα στην καρδιά μου.

-Αρκεί να μην πει πάρα πολύ, να φτάσει και για εμάς

(γέλια)

-Ok ρε, τα λέμε.

Ξάπλωσε ξανά και έκλεισε τα μάτια του. Ήταν πλέον απόγευμα. Καιρός να βρει την Μαρία.

Σκηνικό: Πάνω σε ένα σύννεφο να ταξιδεύουν για το Νότο. Φυσούσε ελάχιστα και οι δύο τους ήταν πάνω στο ίδιο σύννεφο. Μιλούσανε για το πάρτι και ο Φίλιππος της είπε:

-Αν υπήρχε τρόπος να έρθεις, θα το ήθελα πάρα πολύ. Ο μόνος τρόπος για να είσαι εκεί θα είναι να σε σκέφτομαι. Φυσικά και θα σε σκέφτομαι απλά θα ήθελα να σε είχα μαζί μου.

-Φίλιππε, εσύ ο ίδιος μου έχεις πει ότι η Αγάπη δεν είναι κάτι το υλικό. Δεν χρειάζεται να έχεις το σώμα μου μαζί σου, αφού έχεις πάντα την ψυχή μου. Και εγώ έχω πάντα την δικιά σου.

-Έχεις δίκιο. Κοίτα τώρα που θα αρχίσεις να μου κάνεις μαθήματα κιόλας!

-Δεν είναι μαθήματα, απλά σου λέω αυτό που αισθάνομαι.

-Τα σύννεφα σε κάνουν πολύ όμορφη Μαρία.

-Τι είναι ομορφιά Φίλιππε;

-Χα. Αυτό είναι εύκολο. Να .. ομορφιά είναι.. χμ.. ομορφιά είναι να.. ε.. α ναι. Ομορφιά. Τι να σου πω.. δεν ξέρω.

-...;

-Ομορφιά είναι το προσόν που έχει ένα αντικείμενο, ένας άνθρωπος, ένα ζώακι να προσελκύει το ενδιαφέρον κάποιου άλλου. Βέβαια αυτός ο ορισμός είναι πολύ επιστημονικός. Δεν μου αρέσει. Και δε μου αρέσει γιατί υπονοεί ότι πολλά αντικείμενα δεν έχουν ομορφιά. Όμορφο είναι το κάθε τι. Τα πάντα έχουν κάτι όμορφο πάνω τους. Επίσης η ομορφιά δε χρειάζεται να είναι εξωτερική. Μπορεί να είναι και εσωτερική.

-Ξέρεις τι είναι όμορφο για εμένα Φίλιππε;

-Πες μου..

-Όμορφες είναι οι στιγμές που περνάμε μαζί αλλά και οι στιγμές που δεν περνάμε μαζί. Και ξέρεις γιατί;

-Γιατί;

-Γιατί όταν είμαστε μαζί νιώθω πολύ χαρούμενη, χαμογελάω και ξέρω ότι δεν είμαι μόνη μου. Και όταν δεν είμαστε μαζί, έχω κάποιο λόγο για να περιμένω. Έχω εσένα και ξέρω ότι με σκέφτεσαι, και πάλι χαμογελάω και πάλι είμαι χαρούμενη.

Η Μαρία τα είπε τόσο απλά, τόσο παιδικά, τόσο αθώα, τόσο γλυκά, που άφησε τον Φίλιππο άφωνο. Είχε κάτσει και την κοιτούσε έτσι σαν χαζός. Είχε πολύ απλά ορίσει την ομορφιά γι' αυτήν και την είχε ορίσει αληθινά χωρίς πολλά λόγια. Έλεγε αυτό ακριβώς που ήθελε να πει. Αυτό δεν λέγεται ειλικρίνεια, αυτό ονομάζεται αγνότητα. Αγνότητα, ακριβώς όπως και η ζωγραφιά που είχε κάνει λίγα λεπτά πριν! Την αγκάλιασε και χάζεψαν λιγάκι την θάλασσα που βρισκόταν από κάτω τους. Είδαν τον ήλιο που έδυε και οι σκέψεις τους χάθηκαν και έγιναν ένα με τα πορφυρά χρώματα που έπαιρνε ο ορίζοντας... Άλλη μία νύχτα μαζί της...

*“Before the dawn... I hear you whisper...
in your sleep don't let the morning take him...
outside the birds... begin to call...
as if to summon of my leaving..”*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9ο

Λένε ότι οι πεταλούδες της νύχτας είναι ψυχές νεκρών. Ο Φίλιππος ποτέ δεν τις φοβόταν. Κάθε φορά που άπλωνε το χέρι του, αυτές στεκόταν πάνω του και άραζαν. Ο Φίλιππος τις κοιτάζε και χαίδευε τα φτερά τους προσέχοντας μην τις πληγώσει.

Ήταν χαράματα και ο Φίλιππος ξύπνησε. Ήταν ανάσκελα, άνοιξε τα μάτια του και πάνω στη μύτη του είχε σταθεί μία πεταλούδα της νύχτας. Δεν τρόμαξε, απλά την πήρε προσεκτικά και την οδήγησε στο παράθυρο. Πρόσεξε ότι κοιμόταν κάπου 12 ώρες. Και όμως μαζί της ένωσε ότι ήταν ελάχιστα. Τι όμορφα που πέρασε η ώρα μαζί της. Δεν είχε χρόνο όμως, έπρεπε να φτιάξει τους δίσκους του, να τους πλύνει, να φτιάξει πρόγραμμα μουσικό γιατί συνήθιζε να παίζει στα πάρτυ και ιδιαίτερα, τα πάρτυ στα οποία ήταν ειδικός - κομμάτια πάρτυ. Επίσης έπρεπε να πλύνει την μπλούζα του και να την στεγνώσει.

Pink Floyd, Metallica, Deep Purple, Joan Baez, Doors, Paradise Lost, Led Zeppelin, Rolling Stones, Rainbow, Placebo, Anathema και πολλοί άλλοι δίσκοι. Έβαλε σε ένα κουτί περίπου 70 δίσκους. Άρχισε να γράφει σε ένα χαρτί τα τραγούδια με την σειρά που θα τα έπαιζε. Θα άρχιζε με κάπως πιο δυνατά και θα συνέχιζε να ρίχνει το επίπεδο της αδρεναλίνης μέχρις ότου όλα τα άτομα - μέχρι και η Κέλλυ, αυτή η μηχανή χαράς - να είναι έτοιμα να αυτοκτονήσουν, και μετά στο καπάκι θα άρχιζε τα Rock του στυλ Child In Time και Solitaire από Deep Purple και στο τελείωμα ένα Paint it Black αφιερωμένο ειδικά στον Νίκο. Και μετά ελεύθερο πρόγραμμα με Rockάκια. Κατά τις 4 - 5 θα βγάλουμε τις κιθάρες και αν μπορούνε να βρούμε τις συγχορδίες μετά από το κρασί του Σπύρου θα παίζουμε οτιδήποτε τους έρθει στο μυαλό. Την προηγούμενη φορά ο Φίλιππος όχι τις συγχορδίες δεν μπορούσε να βρει, ούτε καν την Κιθάρα. Ωραίο κρασί...

Λίγο σοφλάν στο νεροχύτη, λίγο χλυαρό νερό, η μπλούζα μέσα και θα τη βγάλει σε 5 λεπτά να στεγνώσει. Ήξερε να κάνει δουλειές του σπιτιού, όχι από ανάγκη, απλά επειδή ήθελε να είναι αυτόνομος. Ήξερε να μαγειρεύει, να πλένει, να σιδερώνει, να καθαρίζει. Είχε και αυτήν την σωματική διάπλαση που του επέτρεπε να σηκώνει κρεβάτια και στρώματα εύκολα.

Έβαλε την μπλούζα να στεγνώσει και κάθισε δίπλα στο παράθυρο με το τσιγαράκι έτσι για να ξυπνήσει. Συνήθιζε να βλέπει την αυγή, μόνο που πλέον ήξερε ότι στα χρώματά της υπήρχε και κάτι απ' την Μαρία. Λίγο τα χρώματα, λίγο το κρύο και ελαφρό αεράκι, λίγο το άρωμα των δέντρων που μόλις έχουν ξυπνήσει, όλα αυτά θύμιζαν την Μαρία. Και αυτό γιατί η Μαρία είχε όλα τα χαρακτηριστικά της Φύσης: ήταν αυθόρμητη σαν τον αέρα που χωρίς διακρίσεις φυσάει άλλοτε δυνατά και άλλοτε σιγά, είχε την ηρεμία της θάλασσας όταν ερχόταν το σούρουπο, είχε το άρωμα των βρεγμένων πλατάνων, είχε το άγγιγμα της πατούσας ενός μικρού γατιού, και είχε και το χαμόγελο της Ανατολής και της Δύσης του ήλιου. Είχε τα πάντα, πολύ απλά γιατί ήταν τα πάντα.

Όσο οι σκέψεις απασχολούσαν το μυαλό του Φίλιππου, ο Ήλιος είχε ήδη κάνει την είσοδο του στο παιχνίδι της μέρας και τα πουλιά άρχισαν να κάνουν αυτό που ξέρουν πολύ καλά - να κελαηδάνε και να πετάνε ελεύθερα. Ο Φίλιππος έβγαλε έναν αναστεναγμό μελαγχολίας, χαράς και ρομαντισμού μαζί και κατέβηκε κάτω. Βρήκε την μητέρα του να ετοιμάζεται για την δουλειά. Ο μπαμπάς κοιμόταν.

-Σήμερα θα πάω από νωρίς στο Νίκο να ετοιμάσουμε μία συγκέντρωση. Μάλλον θα κοιμηθώ εκεί - εκτός αν προτιμάς να γυρίσω λιώμα σπίτι (αν γυρίσω σπίτι και δεν με βιάσει ο ταρίφας)

-Απλά επικοινωνήσε μαζί μου πριν έρθεις, αν είναι να έρθεις για να δω σε τι κατάσταση είσαι. Μπορεί να χρειαστείς καμιά λεκάνη δίπλα στο κρεβάτι σου.

-Ok. Όταν γυρίσετε εγώ θα έχω φύγει, το τηλέφωνο του Νίκου το ξέρετε, πάω να δω τι θα πάρω μαζί μου. Α να μην ξεχάσω, τα σκυλάκια να τα ταΐσετε και να βγάλετε την σκύλα έξω μην τα κάνει όλα χάγια μέσα.

-Εντάξει. Άντε καλά να περάσεις, θα τα πούμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10ο

Το σπίτι που θα γινόταν το πάρτυ ήταν πολύ μεγάλο, με τεράστιο κήπο. Βέβαια ο καιρός δεν το επέτρεπε για garden-party αν και θα ήταν βολικό. Πάντως και το σπίτι ήταν αρκετά μεγάλης χωρητικότητας. Ένα μεγάλο σαλόνι. Στον ένα τοίχο οι καναπέδες, στον άλλον τα πικ-απ, ο υπολογιστής και το στερεοφωνικό απ' τα οποία θα βάζουμε τη μουσική. Στη μία γωνία μια μεγάλη κάβα με τα άπειρα κρασιά και στην άλλη γωνία μία μικρότερη κάβα με τα υπόλοιπα αλκοολούχα. Καθάρισαν τα πάντα, βγάλανε τα τραπεζάκια και την τηλεόραση έξω και καλού κακού τα κλειδώσανε στην αποθήκη, όχι τίποτα άλλο, απλά μπορεί να τα βρίσκανε σπασμένα ή μέσα σε 'κανα πλυντήριο πιάτων. Ένα παιδί είχε χάσει το παπούτσι του μια φορά και ένα άλλο είχε βρει μέσα στον φούρνο μικροκυμάτων ένα μπουκάλι μισογεμάτο κρασί. Έτσι αφαιρέσανε από το δωμάτιο καθετί εύθραυστο και καθετί μετακινούμενο εκτός απ' τους καναπέδες. Συνδέσανε τους υπολογιστές με το στερεοφωνικό και με τα πικ-άπ και άρχισαν να κάνουν πρόβες στα τραγούδια.

Ο Βασίλης είχε έρθει και αυτός από νωρίς μαζί με το Σπύρο για να βάλουν κι αυτοί ένα χεράκι και συνάμα να βάλουνε και τα κρασιά στο ψυγείο. 115 λίτρα κρασί και πάλι δεν φαινόταν αρκετό στον Φίλιππο. Στο προηγούμενο πάρτυ είχε πει κάπου στα 15 λίτρα και ήταν σχεδόν νηφάλιος. Γνώριζε δηλαδή τι είναι το πάτωμα. Το γνώριζε πολύ καλά, συνέχεια πεσμένος ήταν. Σε αυτό το πάρτυ ήταν σίγουρο[ς] ότι θα γνωρίσει και το υπόστρωμα.

Ήταν απόγευμα ήδη και ήταν όλα έτοιμα. Σιγά σιγά άρχισαν να παίρνουν θέσεις. Πρώτα θα έπαιζε ο Βασίλης κάτι πιο μεταλλικό παρέα με τον Σπύρο και αργότερα ο Φίλιππος. Ο κόσμος άρχισε να έρχεται, ένας - ένας και παρέες - παρέες. Σε λίγο το μέρος γέμισε και ο Φίλιππος ήταν στους δίσκους. Κομμάτι - κομμάτι τους κομμάτιαζε. Rockιές που αγαπούσαν όλοι του στυλ Rory Gallagher - Moonchild και Poison από Alice Cooper (άσχετα βέβαια μεταξύ τους, αλλά αρκετά χτυπητά). Και όμως το μυαλό του όλοι ξέρουμε που ήταν...

Έκανε μια ανακοίνωση απ' το μικρόφωνο:

“Παρακαλούνται όσοι έχουν προβλήματα συναισθηματικά να εξέλθουν της αιθούσης ή να προσέλθουν εδώ να προμηθευτούν ζυραφάκια. Ακολουθεί άσχημο πρόγραμμα.”

Κλείσιμο στα φώτα και η μουσική αρχίζει. Άρχισε με Dreadful Shadows και My own Paradise. Πάντα άρχιζε το “death program” με πιο gothic ακούσματα και αργότερα με Rock. Έπαιξαν 3-4 τραγούδια μέχρι που ένιωσε κάτι. Ένιωσε ένα αέρα να περνάει σαν χάδι δίπλα στο μάγουλο του. Ίσως είχε πει πολύ αλλά θα ορκιζόταν ότι ήταν κάποιος δίπλα του. Φοβήθηκε να κοιτάξει μήπως απογοητευτεί αλλά το έκανε και δεν απογοητεύτηκε. Ήταν η Μαρία..

-Γεια...

-Σε περίμενα.

-Είναι όμορφα εδώ. Δεν με βλέπει κανένας άλλος παρά μόνο όσοι πιστεύουν σε εμένα, δηλαδή μόνο εσύ Φίλιππε.

Εκείνη την στιγμή έρχεται κοντά ο Νίκος - χορεύοντας τον ήρεμο ρυθμό των Sisters Of Mercy στο τραγούδι Some kind of stranger. Γυρνάει στην Μαρία και της κάνει

-Some kind of stranger come inside...

Εκείνη τη στιγμή ο Φίλιππος κανονικά θα έπρεπε να μείνει άναυδος αλλά ήταν σίγουρος πως ο Νίκος πίστευε στην ύπαρξη της Μαρίας και έτσι δεν έμεινε. Αντιθέτως γύρισε και είπε στην Μαρία

-Είμαστε 3 τελικά.

Η Μαρία χαμογέλασε και σηκώθηκε, πήρε τον Φίλιππο από τα χέρια και άρχισαν να χορεύουν. Χόρευαν στο ρυθμό του Trust me από τους Swans.

Ο Φίλιππος και η Μαρία, μόνοι τους στο κέντρο του σαλονιού να χορεύουν. Δεν ξέρω πόσοι έβλεπαν την Μαρία, πάντως όλοι είχαν παραμερίσει βλέποντας τον Φίλιππο να σηκώνεται ψηλά στον αέρα και να χορεύει χωρίς να πατάει κάτω. Ο Φίλιππος είχε κλείσει τα μάτια του και απλώς ακουμπούσε τα χέρια του στα χέρια της Μαρίας.

“Because I Love you...
you can trust me now..”

Ακριβώς αυτό γινόταν. Ο ένας έδειχνε την εμπιστοσύνη του στον άλλον... Τελείωσε το τραγούδι σιγά σιγά και ο Φίλιππος με την Μαρία κατέβηκαν αργά αργά... Όλοι τους είχαν δει, ή τουλάχιστον νόμιζαν ότι τους είχαν δει. Πολλοί σταμάτησαν να πίνουν γιατί θεώρησαν ότι είχαν παραμεθύσει, και άλλοι απλά συνέχισαν μη δίνοντας σημασία στο γεγονός.

Ήταν περίπου 4 παρά κάτι και όλοι τους ήταν ξαπλωμένοι ο ένας πάνω στον άλλον. Λιωμένοι όχι μόνο από το κρασί και το τσιγάρο, αλλά και από την έκσταση και την ενέργεια που είχαν δεχθεί από το χορό. Ο Φίλιππος ήταν στο μπαλκόνι αγκαλιά με την Μαρία και έβλεπαν το φεγγάρι. Ήταν η πρώτη τους φορά που έβλεπαν [μαζί] το φεγγάρι του πραγματικού κόσμου. Ήταν η πρώτη φορά που η Μαρία είχε έρθει στον κόσμο του Φίλιππου. Ήταν η πρώτη φορά που ο Φίλιππος ήταν σίγουρος ότι η Μαρία πραγματικά υπάρχει, γιατί -ok είχε πει, αλλά- η Μαρία ήταν δίπλα του, την είχε δει ο Νίκος και την είχε νιώσει όλος ο κόσμος. Τουλάχιστον ένιωσαν όλοι την ενέργεια που έδωσε στο Φίλιππο.

Κάθισαν και κοίταγαν το φεγγάρι ως που αποκοιμήθηκε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου... Αυτή τη φορά δεν ταξίδεψε κανείς τους... ήταν εκεί που έπρεπε να είναι ο καθένας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11ο

Ο Φίλιππος ξύπνησε κατά τις 8 το πρωί με ένα τεράστιο hang-over. Είχε πιεί τουλάχιστον 20 λίτρα κρασί. Στη θέση που ήταν η Μαρία τώρα υπήρχε ένα τριαντάφυλλο. Το πήρε στην αγκαλιά του και μπήκε μέσα στο σπίτι. Το απόλυτο χάος. Μπουκάλια αριστερά δεξιά, χαμένα κορμιά απλωμένα κάτω. Ξυραφάκια στο πάτωμα γεμάτα αίμα. Ευτυχώς οι δίσκοι του ήταν εντάξει, δεν τους πείραξε κανείς. Πήδηξε ένα - δύο πόδια και έφτασε στο Νίκο ο οποίος κοιμόταν στην αγκαλιά του Σπύρου, ο οποίος καθόταν πάνω στον Βασίλη ο οποίος είχε σφηνωθεί πάνω σε μια πολυθρόνα - δύο ώρες έκαναν να τον ισιώσουν.

Άρχισαν να ξυπνάνε τα πτώματα και να μαζεύουν το δωμάτιο. Χάος, απόλυτο Χάος. Μέχρι και πάνω στην ταράτσα υπήρχαν μπουκάλια κρασί. Ευτυχώς δεν υπήρχαν πτώματα πεταμένα από κάτω.

Ήταν ένα πετυχημένο πάρτυ. Τα είχε όλα, από ποτό μέχρι και την παρουσία της Μαρίας. Την παρουσία της Μαρίας η οποία τώρα ήταν δηλωμένη ως ένα τριαντάφυλλο. Μάζεψε τα πράγματά του και γύρισε σπίτι. Άρχισε να μεσημεριάζει, ήταν περίπου 12 και μισή. Μπήκε στο σπίτι και πρώτους απ' όλους τον χαιρέτισε η σκύλα του. Δεν είχε όνομα... σκύλα την έλεγε... την αγαπούσε απεριόριστα όμως. Μετά συνάντησε την μητέρα του στις σκάλες η οποία του πρόσφερε καφέ - δηλαδή να του φτιάξει καφέ. Δέχτηκε και σε 10 λεπτά αφού έκανε ένα γρήγορο ντους για να του φύγουν τα κάθε λογής ξένα σώματα από το δικό του, κατέβηκε στην κουζίνα.

-Πώς περάσατε;

-Άσε, αυτή τη φορά ξέρασαν όλοι εκτός από εμένα και τον Βασίλη.

-Α είχε επιτυχία δηλαδή!

-Φυσικά. Υπάρχει πάρτυ στο οποίο να υπάρχω εγώ και να μην είναι πετυχημένο;

-Όχι φυσικά.

(γέλια)

-Την τάισες τη σκύλα;

-Ναι, θα την πας βόλτα; Να ξεενερώσεις κιόλας γιατί σε κόβω κάπως μεθυσμένο ακόμα.

Ήπιες πολύ;

-Καμιά 20αριά λίτρα αυτή τη φορά. Πάω για ρεκόρ.

-Καλά, πρόσεξε μην σπάσεις τίποτα άλλο πριν σπάσεις το ρεκόρ και πήγαινε βόλτα τη σκύλα.

Ο Φίλιππος ντύθηκε και σφύριξε στη σκύλα. Ποτέ δεν χρησιμοποιούσε λουρί, δεν του άρεσε καμιά μέθοδος καταπίεσης.

Βγήκαν στο δρόμο και περπάτησαν λίγα μέτρα. Ο Φίλιππος παραπατούσε που και που. Το αλκοόλ ακόμα βολτάριζε μέσα του αλλά δεν τον ένοιαζε. Είχε περάσει μία τρομερή νύχτα αγκαλιά με την Μαρία και ένιωθε τρελά ερωτευμένος!

Περπάτησαν παρέα μέχρι το πάρκο όπου ο Φίλιππος κάθισε σε ένα παγκάκι αφού πήρε κάτι απ' την καντίνα για να φάει γιατί ένιωθε ένα τεράστιο κενό στο στομάχι του. Πήρε λοιπόν ένα κρουασάν και ένα γάλα και κάθισε. Η σκύλα έκανε βόλτες, έτρεχε και έπαιζε με τα σκυλιά του πάρκου πάνω στο γρασίδι. Ένας γεράκος ήρθε και κάθισε δίπλα στον Φίλιππο. Φορούσε καπαρντίνα και καπέλο και το κεφάλι του δεν φαινόταν πολύ, αλλά μπορούσες να πεις ότι ήταν αρκετά γέρος από τον τρόπο που περπατούσε και καθόταν.

- Νεαρέ έχεις φωτιά;
- Αν και δεν θα έπρεπε να καπνίζετε, φυσικά και έχω. Θέλετε μήπως και τσιγάρο;
- Αν δε σου κάνει κόπο..

Ο Φίλιππος ήξερε να ξεχωρίζει τα άτομα που είχαν ανάγκη... Άλλωστε ήταν χαζό να ζητάς φωτιά χωρίς να κρατάς τσιγάρο..

- Ορίστε, 2 τσιγάρα για το φίλο μου και ένας αναπτήρας. Κράτα τον έχω πολλούς πάνω μου.
- Να είσαι καλά παλικάρι.
- Είστε από εδώ; πρώτη φορά σας βλέπω στο πάρκο, αν και έρχομαι συχνά.
- Είμαι από παντού...
- Ενδιαφέρον. Δηλαδή;
- Δεν έχω σπίτι και δε χρειάζομαι σπίτι.
- “Hit the road jack” εντελώς δηλαδή.
- Κάπως έτσι.

Λίγα λεπτά σιγής μέχρι που η σκύλα ήρθε λαχανιασμένη για μερικά χάρδια στον Φίλιππο.

- Γεια σου κούκλα.
- Γουφ...
- Δικιά σου είναι; (ρώτησε ο γέρος)
- Ναι.. δεν είναι όμορφη;
- Πραγματικά είναι πολύ όμορφη. Να τη χαϊδέψω ή θα δαγκώσει;
- Ποιος καλέ, η σκύλα; εδώ δε δαγκώνει καλά - καλά το φαί της, εσάς θα δαγκώσει;

Ο γεράκος χάιδεψε στο κεφάλι τη σκυλίτσα και αυτή προς μεγάλη έκπληξη του Φίλιππου κάθισε στα πίσω της πόδια, χαμήλωσε το κεφάλι και έκλεισε τα μάτια της. Σαν να υποκλινόταν στον γεράκο. Μετά ξάπλωσε κάτω και ηρέμησε για μερικά λεπτά ώσπου να ξαναφύγει για να παίξει πάλι με τα σκυλάκια.

- Πως το κάνατε αυτό; εμένα για να με ακούσει πρέπει να της το πω δύο φορές.

-Έχω τους τρόπους μου. Κοίτα, απλά ήρθα να σου πω κάτι. Όταν θες κάτι πολύ, όλα τα σύμπαντα συνωμοτούν για να το αποκτήσεις, όχι μόνο το δικό μας. Και ξέρω ότι αυτό που θες, το θες με πάθος, κι εγώ θα σε βοηθήσω όσο πιο πολύ μπορώ.

Ο γέρος γύρισε το πρόσωπό του στον Φίλιππο και πάλι δεν φαινόταν τίποτα. Σηκώθηκε και έφυγε σιγά - σιγά αφήνοντας τον Φίλιππο με ανοιχτό το στόμα.

-Αυτός κάτι ήξερε. Και σίγουρα δεν ήταν στο πάρτο για να το δει... Δεν βαριέσαι... Αφού θα βοηθήσει κακό δε θα κάνει, καλό θα κάνει!

Σηκώθηκε, σφύριξε στην σκύλα και άρχισε να παίρνει το δρόμο για το σπίτι. Είχε όρεξη να ασχοληθεί με τον κήπο του σπιτιού. Απόψε θα φύτευε μία τριανταφυλλιά.

“Rows of houses..
all "burning" down on me
I can feel your,
blue hands touching me...”

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12ο

(στο μαγαζί με τα είδη κηπουρικής)

-Γεια σας, θα ήθελα μία ρίζα για τριανταφυλλιά, και όλα τα απαραίτητα για να σκάψω. Και χώμα και λίπασμα. Δώστε μου και δύο γάντια.

-Τριανταφυλλιά τέτοια εποχή; χειμωνιάτικα; δεν θα φυτρώσει, θα καεί..

-Λέτε; καλά δώστε μου εσείς. Αν δεν έχετε ρίζα δώστε μου μια γλάστρα και θα δω τι θα κάνω.

-Ok νεαρέ, όπως αγαπάς!.

-Πόσο είναι όλα μαζί;

-12.500 και τα γάντια 2.000 δώσε μου 14 και είσαι ok.

-Να 'στε καλά. Θα σας ενημερώσω αν έπιασε ή όχι!

-Εντάξει..!

-Έλα σκύλα φύγαμε. Όχι μην κάνεις πιπί σε αυτό το δέντρο.. ΟΧΙ ΜΗ!!! ... τι σου έχω πει; Σου έχω πει 1000 φορές όχι πιπί σε γλάστρες.

-γουφ...;!

-Αυτό που σου λέω... συγγνώμη κύριε, απλά είναι άβγαλτη ακόμα.

-Δεν πειράζει δεν πειράζει.

(έξω από το μαγαζί)

-Καλά του έκανες γλύκα. Ακούς εκεί 14 χιλιάρικά μια τριανταφυλλιά και ένα φτυάρι. Τς τς τς...

-γουφ...;!

Έφτασε σιγά σιγά στο σπίτι, μπήκε μέσα και συνάντησε και τους δύο γονείς να τον περιμένουν στο τραπέζι.

-Ωπ, τι είναι αυτό γιε;

-Γλάστρα.

-Άντε!

-Ναι!

-Θα φυτέψεις τριανταφυλλιά στην αυλή;

-Όχι θα κάνω κομπόστα.

-Έλα μικρέ πολύ θάρρος έχεις πάρει.

-Ναι μωρέ είπα να καλλωπίσω την αυλή μας... άλλωστε αυτό δε σου ζητάει η μαμά εδώ και κάτι χρόνια; Έ, αποφάσισα να κάνω την επιθυμία της πραγματικότητα.

-Να και κάποιος που με σκέφτεται εδώ μέσα.

-Έλα γυναίκα, βάλε να φάμε τώρα και βλέπουμε μετά. Φτυάρια και λίπασμα πήρες;

-Όχι, λέω να σκάψω με τα χέρια και μετά να..

-ΜΗΝ το πεις, θα φάμε.

(γέλια)

-Ναι πήρα!

Φάγανε και ο Φίλιππος ανέβηκε πάνω στο δωμάτιό του. Είχε αφήσει τους δίσκους του πάνω στο κρεβάτι και το τριαντάφυλλο πάνω στο γραφείο του. Αυτό όμως ήταν μέσα σε ένα ποτηράκι νερό.

Σκέφτηκε ότι μάλλον η μητέρα του το είχε βάλει εκεί. Πήρε ένα χαρτί και σχεδίασε τον κήπο. Υπολόγισε που έχει πιο πολύ ήλιο και πόσο ήλιο χρειάζεται η τριανταφυλλιά και έβαλε ένα X στο σημείο που θα έπρεπε να φυτευτεί. Βέβαια επειδή το X αυτό ήταν στα σκαλοπάτια της πόρτας, προτίμησε να τη βάλει στα δεξιά της πόρτας. Ήταν 3 η ώρα και άρχισε να νυστάζει, ήταν και κουρασμένος από το πάρτυ, και είπε να ξαπλώσει λιγάκι... Του είχε λείψει και η Μαρία. Ξάπλωσε και σε λίγα λεπτά τον πήρε ο ύπνος.

Σκηνικό: ένα πανέμορφο εξοχικό σε κάποιο νησί. Το σπίτι χωμένο σε πλατάνια, δίπλα σε μία μικρή λιμνούλα. Η Μαρία ντυμένη με ένα άσπρο φόρεμα που το ανέμιζε ο αέρας περπατούσε στην όχθη της λίμνης και μιλούσε με τον κύκνο που ήταν στο κέντρο της. Ο Φίλιππος την πλησιάζει.

-Έφυγες χωρίς να το καταλάβω εχτές..

-Ήσουν πολύ κουρασμένος.. σου άφησα κάτι.. το πήρες;

-Ναι ναι.. Αγόρασα μία τριανταφυλλιά.. θα την βάλω στην αυλή μας. Κάθε τριαντάφυλλο που θα ξεφυτρώνει θα μου θυμίζει εσένα και τη νύχτα που είχαμε... Άκου .. μου συνέβη κάτι το πρωί..

-Ήταν ο Θεός.

Ο Φίλιππος σταμάτησε. Σταμάτησε να σκέφτεται, σταμάτησε να περπατάει..

-Που το ξέρεις;

-Με συνάντησε κάπου στον χρόνο και στον χώρο και μου μίλησε και εμένα. Μου είπε ότι η Αγάπη μας είναι ευλογημένη από την Φύση και ότι αυτός είναι ο Θεός που δημιουργήσαμε εμείς οι δύο. Μου είπε ότι υπάρχει και θα υπάρχει μόνο για εμάς γιατί μόνο όσοι αγαπάνε έχουν την ανάγκη ενός Θεού. Μόνο όσοι αγαπάνε κάτι ή κάποιον.[Μόνο αυτοί] Έχουν την ανάγκη ενός Θεού για να ξέρουν ότι θα υπάρχει κάποιος που θα τους βοηθάει. Αυτός λοιπόν ήταν ο Θεός μας.

Ο Φίλιππος πέταξε ένα πετραδάκι στην λίμνη αναγκάζοντας τον κύκνο να ανοίξει τα φτερά του και να πετάξει στην όχθη. Εν τω μεταξύ είχε χαζέψει βλέποντας την Μαρία να απλώνει τα χέρια της ψηλά και να έρχονται πουλιά να κάθονται στα δάχτυλά της σα να την νιώθουν δική τους.

-Είσαι πολύ ευγενική και καλή με τα ζωάκια

-Κι εσύ είσαι, και είμαι σίγουρη ότι και αυτά είναι μαζί σου.

-Δεν έχεις άδικο.. τα αγαπάω όλα τα σκασμένα..

Κάθισαν στο χορτάρι και αγκαλιάστηκαν.. Το είχαν και οι δύο ανάγκη. Ξάπλωσαν και βλέπανε τα σύννεφα.. Ακόμα μία φορά μαζί .. Ακόμα μία σελίδα της ψυχής τους γεμάτη συναισθήματα...

*“Dust in the wind...
all we are is dust in the wind...”*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13ο

Κατά το απογευματάκι - 6 η ώρα - ο Φίλιππος σηκώθηκε και αποφάσισε να ασχοληθεί με την τριανταφυλλιά του. Πήρε την γλάστρα, πήρε τα σύνεργά του, πήρε και ένα κομμάτι ζαμπόν από την κουζίνα γιατί πεινούσε και βγήκε στην αυλή.

Τα σκυλάκια βγήκαν και αυτά μαζί του να παίξουν έξω στο χώμα. Άρχισε να σκάβει στο σημείο που είχε σχεδιάσει. Έσκαψε όσο χρειαζόταν και έβγαλε το φυτό από τη γλάστρα. Υπήρχαν μερικά μπουμπούκια, και τα φύλλα της είχαν ένα βαθύ σκούρο πράσινο χρώμα. Ήταν κόκκινη τριανταφυλλιά - φαινόταν από τα μπουμπούκια. Τη φύτεψε και αφού έριξε λίγο λίπασμα, την ξανασκέπασε με χώμα. Και τότε συνέβη κάτι που θα του μείνει αξέχαστο. Τα μπουμπούκια άρχισαν να ανοίγουν ένα - ένα, χαρίζοντας φως στην νύχτα που μόλις είχε αρχίσει να πέφτει. Η φωνή του γέρου ακούστηκε σαν κάπου από μακριά...

*“Αυτά τα άνθη θα είναι ευλογημένα
όπως και η Αγάπη σας.”*

Ο Φίλιππος κάθισε δίπλα στην τριανταφυλλιά και την κοίταζε που μεγάλωνε σιγά σιγά. Όταν όλα τα λουλούδια άνοιξαν, η λάμψη έπαψε να υπάρχει. Η τριανταφυλλιά πάντως είχε την δική της λάμψη. Μία λάμψη εσωτερική και μία λάμψη που την χάριζε το φεγγάρι. Ο Φίλιππος χάιδεψε απαλά ένα - ένα τα τριαντάφυλλα, μάζεψε τα κουτάβια που έπαιζαν με ένα σκαθάρι - ευτυχώς το πρόλαβε από το να γίνει σκυλοτροφή - και μπήκε μέσα στο σπίτι. Κατευθύνθηκε στην κουζίνα. Η κουζίνα ήταν το μέρος συγκέντρωσης. Η στρογγυλή Τράπεζα του σπιτιού (αν και ήταν παραλληλόγραμμη). Εκεί ήταν και οι δύο του οι γονείς και η σκύλα.

- Τη φύτεψες;
- Ναι μαμά.
- Λες να επιβιώσει;
- Ναι μπαμπά.
- Είσαι σίγουρος;
- Ας πούμε ότι είμαι κάτι παραπάνω από σίγουρος...
- Θα το δούμε αυτό.
- Λοιπόν, σας χαιρετώ, πάω πάνω να δημιουργήσω. Έχω τάση για δημιουργία!

Ανέβηκε της σκάλες, και η σκύλα τον ακολούθησε. Μπήκε στο δωμάτιό του, έβαλε ένα δίσκο Beatles να παίζει και κάθισε στο κρεβάτι του. Η σκύλα ανέβηκε και αυτή πάνω στο κρεβάτι και ξάπλωσε δίπλα του.

- Είμαι ερωτευμένος μικρή...
- Γουφ..;
- Να... έχω γνωρίσει μια κοπέλα στα όνειρα μου και είναι πολύ όμορφη.
- Γουφ...;!
- Όχι.. όχι μόνο εξωτερικά. Η ψυχή της είναι τόσο αθώα και παιδική. Τόσο αγνή, που με κάνει να την ερωτεύομαι πιο πολύ κάθε στιγμή που την σκέφτομαι.
- Γουφ...
- Τι εννοείς την ξέρεις;
- Γουφ!

-Α.. λογικό. Σου μίλησε το κουτάβι... Τι θα κάνω...

Πάνω στην ερώτηση αυτή του Φίλιππου έκανε την εισαγωγή του το Let it be...

*“when I find myself in times of trouble
mother Mary comes to me..
speaking words of wisdom...
let it be...”*

Βέβαια δεν είχε έρθει η Mother Mary στον Φίλιππο. Είχε έρθει ο Θεός του. Ο Θεός στον οποίον πίστευε. Ο Θεός της Αγάπης του.

Ο Φίλιππος δε νύσταζε. Έτσι αποφάσισε να ζωγραφίσει κάτι. Και ήξερε τι θα ζωγράφιζε. Ένα τριαντάφυλλο κάτω απ’ το φως του φεγγαριού. Έβαλε ένα δίσκο από Dead Can Dance, το τραγούδι Cantara. Και πήρε το καβαλέτο, ένα χαρτί, μολύβια και γόμα. Άνοιξε το παράθυρο και άφησε τον αέρα να μπει στο δωμάτιο. Άναψε ένα αρωματικό στικ, με άρωμα που ούτε και αυτός ήξερε - τα είχε πάρει χύμα από έναν στην Πλάκα -, και άρχισε να ζωγραφίζει.

Έκανε κάπου 6 ώρες να το τελειώσει γιατί δεν του έβγαινε όπως ήθελε. Είναι δύσκολο να ζωγραφίζεις ασπρόμαυρα και να πετυχαίνεις τους τόνους όπως ακριβώς θες. Στο τέλος του βγήκε καλό. Ένα τριαντάφυλλο, στην κορυφή ενός βουνού και πίσω από αυτό ένα μεγάλο στρογγυλό Φεγγάρι. Μία πανσέληνος και ένα τριαντάφυλλο. Δύο πράγματα που άλλοτε είναι ασήμαντα και άλλοτε σημαίνουν τη ζωή σου.

Προτίμησε να αλλάξει δίσκο. Αν και οι Dead Can Dance ήταν αρκετά μελωδικοί, προτίμησε να βάλει το Moonlight Sonata από τον Beethoven. Ακούγοντάς το του ήρθαν στο μυαλό οι στίχοι του Ρίτσου:

*“Άφησε με να ‘ρθω μαζί σου.
Τι φεγγάρι απόψε!
Είναι καλό το Φεγγάρι, - δε θα φαίνεται
που ασπρίσαν τα μαλλιά μου.
Το Φεγγάρι θα κάνει πάλι χρυσά τα μαλλιά μου.
Δε θα καταλάβεις.
Άφησε με νάρθω μαζί σου.
Όταν έχει φεγγάρι μεγαλώνουν
οι σκιές μας στο σπίτι,
αόρατα χέρια τραβούν τις κουρτίνες,
ένα δάχτυλο αγνό γράφει στη σκόνη του πιάνου
λησμονησμένα λόγια - δε θέλω να τα ακούσω.
Σωπα...”*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

Άρχισε να ξημερώνει. Ο Φίλιππος δεν είχε κοιμηθεί καθόλου. Είχε κάτσει στο παράθυρο και κάπνιζε - αφού είχε τελειώσει την ζωγραφιά. Το συνήθιζε αυτό. Το παράθυρό του είχε όμορφη θέα - που βέβαια την νύχτα δεν φαινόταν, αλλά το πρωί μόλις ξημέρωνε ήταν πανέμορφα. Μπροστά στο παράθυρό του βρισκόταν ένας κεντρικός δρόμος που στην άλλη του πλευρά είχε μικρά χαμηλά σπίτια και όχι πολυκατοικίες. Το δωμάτιό του ήταν απ' την μεριά που Ανατέλλει ο ήλιος έτσι μπορούσε κάθε αυγή να βλέπει την Ανατολή. Κάτω ακριβώς απ' το παράθυρό του βρισκόταν η τριανταφυλλιά που μόλις είχε φυτέψει έτσι το άρωμα από τα ρόδα ανέβαινε έως απάνω.

Η σκυλίτσα είχε κοιμηθεί μαζί του εκείνη την νύχτα. Δεν το έκανε συχνά - προτιμούσε να κοιμάται στον δικό της χώρο κοντά στην κουζίνα μαζί με τα μικρά της, τα οποία είχαν ανέβει και αυτά το βράδυ στο δωμάτιο του Φίλιππου αναζητώντας την μαμά. Έτσι ο Φίλιππος είχε παρέα όλο το βράδυ.

Του Φίλιππου του άρεσε η ποίηση. Και η λογοτεχνία, αλλά περισσότερο η ποίηση. Κάποτε στα “νιάτα” του έγραφε ποιήματα, κάπως πεσιμιστικά αλλά τα έγραφε. Άρχισε να διαβάζει ποίηση επειδή ήταν κάτι στιγμές της ζωής του που ένιωθε πολύ άσχημα. Εντελώς χαμένος από τα πάντα. Άρχισε με Καρυωτάκη και με Ροε, και συνέχισε σε ένα ευρύτερο φάσμα ποιητών. Συνήθιζε να αγοράζει παλιά μεταχειρισμένα βιβλία από το μοναστηράκι. Μία φορά είχε αγοράσει για ένα κατοστάρικο μία ποιητική συλλογή που ήταν αφιερωμένη από τον Συγγραφέα σε μία φιλική σε αυτόν οικογένεια. Το είχε δωρίσει κάπου το '42, αλλά τα φύλλα του ποτέ δεν είχαν κοπεί από την οικογένεια. Προφανώς κανείς δεν ήθελε να το διαβάσει. Έτσι ο Φίλιππος ήταν ο πρώτος που διάβαζε αυτές τις σελίδες των 60 περίπου χρόνων. Δεν ήταν κάτι το εξαιρετικά ιδιαίτερο, αλλά ήταν μία εμπειρία που γέμισε τον Φίλιππο χαρά γιατί αυτά που είχαν γραφεί από τον ποιητή δεν πήγαν τελικά χαμένα. Τίποτε δεν πάει χαμένο στον κόσμο. Αρκεί να έχει κανείς την υπομονή να περιμένει.

Πολλά βράδια λοιπόν ο Φίλιππος διάβαζε στο φεγγάρι ποιήματα. Άλλες φορές άλλων ποιητών και άλλες φορές δικά του. Ποιήματα ο Φίλιππος έγραφε ύστερα από μία μεγάλη συγκίνηση - συναισθηματικής φύσης συνήθως, και συνήθως απογοητευτικής σημασίας. Τα τελευταία χρόνια δεν μπορεί να γράψει ποιήματα. Δεν έχει έμπνευση για ποίηση. Όταν του γεννιέται ένα συναίσθημα προτιμάει να ζωγραφίζει ή να ακούει μουσική. Τον εκφράζει καλύτερα. Επίσης του άρεσε πολύ να μελοποιεί ποιήματα άλλων. Αγαπημένος του ποιητής για μελοποίηση (και γενικά) ήταν πλέον ο Καββαδίας. Αυτός ο ναυτικός που ο Φίλιππος θαύμαζε. Τα ποιήματά του αν και ήταν τελείως ναυτικά, ήταν γεμάτα συναισθήματα. Ένας άνθρωπος γεμάτος ευαισθησίες, αν και πολλοί τον κατηγορούσαν για διάφορα. Γενικά ένας όχι τόσο αποδεκτός και αγαπητός ποιητής, αλλά τον Φίλιππο τον είχε συνεπάρει. Βέβαια πολλά ποιήματα του Καββαδία ήταν μελοποιημένα από τον Θάνο Μικρούτσικο. Όμως υπήρχαν ορισμένα στα οποία ο Φίλιππος έβρισκε αξίες και πράγματα τα οποία δεν τα έβλεπαν οι άλλοι. Αυτά λοιπόν ήταν ο στόχος του Φίλιππου.

Ήταν πλέον αρκετά πρωί και ο Φίλιππος άρχισε να νυστάζει. Όμως δεν έπρεπε να κοιμηθεί, χρειαζόταν μια βόλτα και σήμερα. Ήταν 10 το πρωί όταν πήρε τη σκυλίτσα και πήγε στο πάρκο. Στο ίδιο πάρκο που συνάντησε τον γεράκο, το Θεό του. Κάθισε στο ίδιο παγκάκι που είχε κάτσει και τότε και άφησε την σκυλίτσα να παίξει. Περίμενε κάπου μία ώρα και ο Θεός δεν είχε φανεί. Δεν έδειχνε πειραγμένος, πήγε μόνο στην καντίνα που ήταν κοντά του να πάρει έναν καφέ να ξυπνήσει λιγάκι. Έτσι λοιπόν, όπως καθόταν στο παγκάκι, χάζευε την σκυλίτσα του που έπαιζε. Ένα περιστερί ήρθε και κάθισε στο πόδι του. Ουμήθηκε την Μαρία και τα πουλάκια που στέκονταν

στα δάχτυλά της... Το κοίταξε αλλά φοβόταν να το χαϊδέψει μιας και το φοβίσει και φύγει. Ήταν ένα κανονικό περιστέρι - γκριζομπλέ με λίγο πράσινο στο λαιμό, αλλά ήταν τόσο μα τόσο όμορφο.

Αυτό προχώρησε πιο κοντά στον Φίλιππο και αυτός δε δίστασε να του δώσει το χέρι του. Αυτό πήδηξε πάνω στα δάχτυλα του - άνοιξε της φτερούγες του για να ισορροπήσει, και μετά τις ξανάκλεισε. Ο Φίλιππος παρατήρησε ένα κομμάτι χαρτί στο πόδι του. Παραξενεμένος το πήρε να το δει και τότε το περιστέρι έφυγε. Το άνοιξε... και ξάφνου ο τόπος γέμισε με το άρωμα της Μαρίας. Το χαρτάκι έλεγε μέσα “Σ’ αγαπάω...”. Ένα τεράστιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο στόμα του Φίλιππου. Και στο μυαλό του ακούστηκε η φωνή της Μαρίας:

“Όταν κάποιος αγαπάει, πάντα βρίσκει τον τρόπο για να το πει στον άλλον...”

Ναι. Η Μαρία που δεν ήξερε τι είναι Αγάπη, είχε πλέον καταλάβει τα πάντα. Ο λόγος; Επειδή ήταν τόσο αγνή και αμόλυντη η ψυχή της ώστε να δέχεται τις απλές, που εμείς τις κάνουμε πολύπλοκες, έννοιες...

Ο Φίλιππος κοίταξε ψηλά στον ουρανό και είδε στα σύννεφα την Μαρία. Την είδε στον αέρα, και την είδε και στα ψηλά δέντρα που ήταν κοντά του. Την είδε στα μάτια ενός παιδιού που περνούσε από μπροστά του, και σχημάτισαν το όνομα της ένα σμήνος πουλιά που πετούσαν στον ουρανό. Η Μαρία ήταν παντού γιατί τα πάντα ήταν η Μαρία.

*“beauty I’d always miss
with these eyes before,
just what the truth is I can’t say anymore,
cause I love you.. yes I love you...
oh how I love you..
gazing at people some hand in hand,
just what I’m going through
they can’t understand,
some try to tell me thoughts
they cannot defend,
just you want to be.. you’ll be in the end”*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15ο

Ο δρόμος για το σπίτι ήταν κουραστικός. Δεν είχε κοιμηθεί καθόλου και θα έπρεπε να μείνει ξύπνιος γιατί ήθελε να μαζέψει το δωμάτιο του και να συγυρίσει τους δίσκους του και τις κασέτες του. Χλωμό πάντως.

Μπήκε στην αυλή, χάιδεψε την τριανταφυλλιά και μπήκε στην κουζίνα. Ήταν και οι δύο γονείς του μέσα - δεν δούλευαν.

- Πού γύριζες πάλι εσύ πρωινιάτικα;
- Είχα πάει βόλτα στο πάρκο με την σκύλα
- Και δεν μου πες να σου πω να πας για ψώνια; δεν πειράζει θα κατέβω εγώ.
- Είμαι κουρασμένος, δεν κοιμήθηκα το βράδυ σχεδόν καθόλου. Μάλλον πάω να την πέσω.
- Τα λέμε όταν ξυπνήσεις.

Ανέβηκε στο δωμάτιο του. Η σκύλα πήγε στα μωρά της που είχαν κάπως μεγαλώσει, μα ακόμα ήταν μικρά. Ξάπλωσε - όπως ήταν, με τα ρούχα. Πριν προλάβει να κλείσει τα μάτια του είχε ήδη κοιμηθεί.

Σκηνικό: Δάσος, λίγες ώρες μετά από βροχή. Το έδαφος ελαφρά βρεγμένο, το άρωμα από το χώμα, τα βρεγμένα φύλλα και τους κορμούς ήταν τρομερό. Ο Ήλιος ψηλά, και αρκετές αχτίδες του να διαπερνούν τα φυλλώματα. Απέναντι από τον Φίλιππο η Μαρία να χαϊδεύει ένα ελαφάκι το οποίο μόλις είδε το Φίλιππο φοβήθηκε και έτρεξε.

- Συγγνώμη το τρώμαξα..
- Δεν πειράζει, άλλωστε δεν το ήθελες. Δεν σε ξέρει καλά, γι' αυτό έφυγε.
- Ίσως να έχεις δίκιο. Σε ευχαριστώ για το πολύ ευχάριστο και γλυκό σου μήνυμα... Με γέμισε πραγματικά χαρά όταν το διάβασα. Ήταν κάτι που ομολογώ δεν το περίμενα!

Η Μαρία χαμήλωσε κάπως το κεφάλι αφού πρώτα είχε χαμογελάσει και είχε ελαφρώς κοκκινίσει.

-Φίλιππε, απλά ήθελα να ξέρεις ότι σε σκέφτομαι. Πριν σε γνωρίσω ήμουνα ένα πεθαμένο συναίσθημα, και τώρα πια είμαι ορισμένη στον χρόνο και στον χώρο. Υπάρχω γιατί με Αγαπάς και σε Αγαπάω γιατί με κάνεις να νιώθω τόσο όμορφα... Έτσι είπα απλά να στο δείξω.

Ναι, για άλλη μία φορά είχε καταφέρει να τον κάνει να χαμογελάσει. Είχε τον τρόπο της η Μαρία - άθελά της είχε βρει τον τρόπο να κάνει τον Φίλιππο να χαμογελάει, και αυτός ήταν ένας από τους λόγους που ο Φίλιππος την Αγαπούσε όλο και πιο πολύ.

Πίσω από κάτι θάμνους που βρίσκονταν εκεί δίπλα ακούστηκε θόρυβος. Ξάφνιασε τον Φίλιππο αλλά όχι την Μαρία.

- Είναι το ελάφι.
- Πού το ξέρεις Μαρία;
- Μου είπε ότι θα ξανάρθει όταν σε μάθει καλύτερα...
- Και με έμαθε χωρίς να είναι εδώ;
- Ξέρει εμένα.. και νιώθει πολύ καλύτερα από μένα ότι δεν θες το κακό του.

Δειλά - δειλά αλλά σταθερά περπάτησε προς το μέρος τους το μικρό ελαφάκι. Ο Φίλιππος άπλωσε ήρεμα το χέρι του προς το κεφαλάκι του και αυτό το μύρισε έχοντας πάντα το βλέμμα του

στον Φίλιππο. Ο Φίλιππος γονάτισε και χάιδεψε το μικρό... Η Μαρία τους κοιτούσε χαμογελαστά. Το ελαφάκι πλέον δε φοβόταν. Και ο Φίλιππος χαμογελούσε!

- Ω... είναι τόσο απαλό.. είναι τόσο τέλειο!
- Είδες που σου είπα ότι δε θα σε φοβάται πια; κάτι ξέρω και εγώ...
- Σε ευχαριστώ Μαρία!
- Όχι ... όχι εμένα.. Το μικρό να ευχαριστείς!
- Ευχαριστώ μικρούλι!

Το ελαφάκι χόθηκε στην αγκαλιά του Φίλιππου και ο Φίλιππος όπως είχε γονατίσει έχασε την ισορροπία του και έπεσε. Άρχισε η Μαρία να γελάει και μετά γελούσε και ο Φίλιππος και το ελαφάκι ήταν σαν να γελάει και αυτό! Πηδούσε αριστερά και δεξιά και σε λίγο, αφού με ένα νεύμα του κεφαλιού του που ήταν σαν να χαιρετούσε τον Φίλιππο και την Μαρία, έφυγε χαρούμενο μέσα στο δάσος. Ο Φίλιππος είχε μείνει με ένα τεράστιο χαμόγελο και κοιτούσε την Μαρία που εν τω μεταξύ είχε αγκαλιάσει ένα δέντρο.

- Είναι όμορφα τα δέντρα Φίλιππε!
- Είναι. Είναι τρομερό το πόσο δυνατά μα και συγχρόνως ελαστικά και εύκαμπτα είναι. Εκατοντάδες μικρά εύθραυστα κλαράκια και φυλλαράκια στερεωμένα σε έναν σκληρό και χοντρό κορμό. Δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν μόνα τους μα και ο κορμός δεν θα άντεχε χωρίς αυτά.
- Ναι έχεις δίκιο.. Εγώ εννοούσα απλά ότι είναι όμορφα σαν εικόνα.. Εσύ μου έδειξες ότι είναι όμορφα και σα σκέψη.
- Τα πάντα είναι όμορφα και σαν εικόνα και σαν σκέψη...

Σηκώθηκε, πήρε την Μαρία απ' το χέρι και περπάτησαν μέσα στο δάσος...

*“It’s all right with me
as long as you are by my side.
Talk or just say nothing
I don’t mind your looks never lie
I was always on the run
finding out what I was looking for
and I was always insecure
just until I found you... “*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16ο

Ήταν βράδυ όταν ξύπνησε. Είχε κοιμηθεί περίπου 10 ώρες! Τελικά ήταν πολύ κουρασμένος. Θα κοιμόταν παραπάνω αν δεν είχε χτυπήσει το τηλέφωνο. Ήταν ο Νίκος.

-Έλα ρε... σε ξύπνησα;

-Κάτι λίγο.. δεν πειράζει.

-Καλημέρες ρε! Να σου πω.. πάμε στο πάρκο με την λίμνη;

-Σε δέκα λεπτά να είσαι με το αμάξι κάτω απ' το σπίτι μου.

-Εντάξει.

Το πάρκο με την λίμνη ήταν ένα μέρος για συζητήσεις. Ένα τεράστιο πάρκο με άπειρα δέντρα και μία τεχνητή λίμνη στο κέντρο του. Όχι πολλά φώτα το βράδυ και πάντα πολλές πολλές πάπιες μέσα στην λίμνη. Πήγαιναν πολλές φορές ο Νίκος με τον Φίλιππο στο πάρκο αυτό - συνήθως για να μιλήσουν. Ο Φίλιππος ντύθηκε, έριξε λίγο νερό στο πρόσωπό του, πήρε την Κιθάρα του και κατέβηκε κάτω. Αποχαιρέτησε την τριανταφυλλιά και μόλις πέρασε την πόρτα της αυλής έφτασε και ο Νίκος.

Μπήκε στο αμάξι βάζοντας την Κιθάρα στο πίσω κάθισμα και τον χαιρέτησε.

-Καλησπέρα

-Καλησπέρα, καλά είσαι; Καλά πόσες ώρες κοιμόσουνα;

-Εννιά; δέκα; δεν ξέρω κάπου εκεί. Καλά είμαι, εσύ; Θες να μιλήσουμε για κάτι;

-Όχι απλά έχω δύο μπουκάλια καλό κρασί και έλεγα να το αναλώσουμε.

-Σωστός. Ξέρεις εγώ θα ήθελα να μιλήσουμε για την Μαρία...

-Κάτσε να φτάσουμε και θα τα πούμε όλα... Βλέπω έφερες και την Κιθάρα.

-Εμ... πάρκο χωρίς Κιθάρα γίνεται; Όχι φυσικά...

Σε λίγη ώρα είχαν φτάσει. Δεν ήταν μακριά με αυτοκίνητο, αλλά με Κιθάρα και πόδια ήταν αρκετά μακριά. Κατέβηκαν και μπήκαν από την τρύπα που είχε στα σύρματα η περίφραξη. Έφτασαν στο γνωστό τους σημείο, κοντά στην λίμνη, κάτω από κάτι δέντρα. Κάθισαν στο γρασίδι, ο Φίλιππος έβαλε κάτω την Κιθάρα να ξαπλώσει και ο Νίκος άνοιξε τα κρασιά. Ήπιαν λίγο και άρχισαν...

-Την αγαπάω.

-Καλά κάνεις.

-Δεν ξέρω αν πραγματικά την είδες στο πάρτυ..

-Δεν την είδα αλλά την αισθάνθηκα.. Άλλωστε όλα μια ιδέα είναι.

-Όλα είναι μια ιδέα... Όλα;

-Έχουμε παρεξηγήσει την έννοια της ιδέας. Νομίζουμε ότι δεν αξίζει, όμως κάνουμε λάθος.

Αν κάποιος θεωρεί κάποιον όμορφο, άσχημο, καλό, κακό είναι προσωπική άποψη. Βρίσκεται στο μυαλό του. Είναι δική του ιδέα και κανείς δεν μπορεί να του την αλλάξει εκτός αν ο ίδιος πεισθεί ότι είναι λάθος. Πάντως καμία ιδέα δεν είναι λάθος, απλά βασίζεται στα γεγονότα που ξέρει κάποιος.

-Έχεις δίκιο. Ας πούμε εγώ πριν σε γνωρίσω σε θεωρούσα σατανιστή και διάφορα άλλα, επειδή φορούσες μαύρα ρούχα και άκουγες την μουσική που άκουγες. Όταν σε γνώρισα και μιλήσαμε άλλαξα την άποψη μου για εσένα. Όμως με την Μαρία είναι διαφορετικά. Ήξερα απ' την

αρχή ότι είναι αυτό που έψαχνα. Ήξερα από την αρχή πόσο αθώα και αγνή είναι, γιατί φαινόταν στα μάτια της...

Ο Φίλιππος πήρε την Κιθάρα και άρχισε να παίζει ένα γνωστό και στους δύο τραγούδι...

*“...κάποια ζεστή βραδιά
σε ένα μπλουζάδικο,
άκουσε να φαλτσάρει
η μουσική του,
τα αφεντικά
στον δρόμο τον πετάζανε,
τα στίγματα σαν είδαν
στο κορμί του,
κι η Σύλβια
που με πάθος τον Αγάπησε,
δεν έλειψε στιγμή
απ το πλευρό του,
ζητώντας με μανία
στην αγκάλη του,
την κόλαση
και τον παράδεισο του,
Σαλπάρισε μια νύχτα με πανσέληνο,
και στο στερνό του γράμμα
μου είχε γράψει
**αξίζει φίλε να υπάρχουν για ένα ONEIPO
κι ας είναι η φωτιά του να σε κάψει..”***

Έμειναν σιωπηλοί για λίγο. Αυτό το τραγούδι σήμαινε πολλά για τον Φίλιππο.

-Αξίζει Νίκο. Πίστεψέ με αξίζει.

-Φυσικά και αξίζει.

-Τι είναι η ζωή δίχως όνειρα.

-Ό,τι και ένα όνειρο δίχως ζωή.

-Μόνο που η Μαρία δεν είναι απλά ένα όνειρο... η Μαρία είναι τα πάντα. Δεν είναι μέρος του ονείρου, είναι κάτι παραπάνω. Είναι μέρος του εαυτού μου.

-Η Μαρία είναι ό,τι χρειαζόσουνα. Πρέπει να είσαι πάντα μαζί της..

-Αυτό δεν γίνεται - τουλάχιστον υλικά. Ψυχικά είμαστε πάντα μαζί. Βρίσκεται παντού και ελπίζω να βρίσκομαι και εγώ παντού για αυτήν.

-Είμαι σίγουρος ότι βρίσκεσαι παντού. Είπαμε.. όλα είναι στο μυαλό μας. Ό,τι θέλουμε να είμαστε γινόμαστε, και είμαστε όπου θέλουμε να βρισκόμαστε την οποιαδήποτε στιγμή. Αρκεί να το θέλουμε. Πραγματικά να το θέλουμε.

Ο Φίλιππος σκέφτηκε την Μαρία. Έσκυψε στην Κιθάρα του και άρπισε μία Λα μινόρε. Τι θλιμμένη νότα. Συνέχισε να παίζει ένα τραγούδι του Αλκίνοου...

*“...Ο ουρανός ανάβει τα φώτα,
τίποτα πια δεν θα είναι όπως πρώτα,
ξημέρωσε πάλι,*

*Ξυπνάω στο φως,
τα μάτια ανοίγω
για λίγο νεκρός
χαμένος για λίγο
ξημέρωσε πάλι.
Κι έχεις χαθεί
μαζί με τον ύπνο
μαζί με του ονειρίου
τον πολύχρωμο κύκνο
μην ξημερώνεις ουρανέ...”*

Σαν να είχε γραφτεί για αυτόν και την Μαρία. Ήταν το συναίσθημα του μελοποιημένο. Ήταν ένα τραγούδι που εξέφραζε τέλεια αυτό που του συνέβαινε και αυτό που ένιωθε. Ο Νίκος δεν το ήξερε αυτό το τραγούδι, δεν συνήθιζε να ακούει ελληνική έντεχνη μουσική. Και ο Φίλιππος σπάνια πλέον άκουγε ελληνική έντεχνη και Rock μουσική. Υπήρχαν όμως κάποια τραγούδια που δεν γινόταν να μην τα θυμάται. Άλλωστε τα τραγούδια είναι σαν τα συναισθήματα, έρχονται και φεύγουν ανάλογα με το τι αισθανόμαστε.

- Ωραίο τραγούδι.
- Ναι αν και το χαλάω λίγο στην φωνή.
- Ίσως δεν το τραγουδάς με πάθος.
- Ίσως έχω κάνει πολλά τσιγάρα.
- Καλά και αυτό σίγουρα.

Μετά από λίγες ώρες συζήτησης για πολλά και διάφορα θέματα ο Νίκος είπε:

- Φίλιππε πρέπει να φύγω... πάμε;
  - Πήγαινε εσύ, εγώ θα κάτσω λίγο ακόμα. Μην πάρεις το κρασί που έχει μείνει. Θα το χρησιμοποιήσω.
  - Οκ, λοιπόν θα τα πούμε αύριο. Άντε καλό βράδυ.
- Ο Φίλιππος ξάπλωσε ανάσκελα στο γρασίδι, άναψε ένα τσιγάρο και κοίταξε τα αστέρια. Κάπου εκεί ψηλά θα ήταν και η Μαρία. Κάπου εκεί μαζί με όλα τα φωτεινά αστέρια, η Μαρία θα ήταν το πιο φωτεινό. Το φεγγάρι ήταν σχεδόν μισό. Ο ουρανός καθαρός χωρίς σύννεφα. Κατέβασε λίγο καπνό και αναστέναξε. Του ήρθε στο μυαλό ένα τραγούδι.

*“...Μη με ρωτάς αν η Αγάπη ανασταίνει μου είπε κάποιος κάποτε το είδε να συμβαίνει
θυμήσου τότε που σ’ άφησα μονάχο
τον σκορπιό που βρήκες
όταν σήκωσες τον βράχο
τον βράχο
που επάνω του το κάστρο φτάνει
στους ουρανούς
για ναύτες σαν κι αυτούς λιμάνι
κάνει να ακούγεται και αυτό το βράδυ
ο ήχος απ’ τα κέρματα που ρίχνεις στο πηγάδι
η Μοίρα θυμάμαι τ’ άρωμά της
τους σκύλους που ησυχάζανε*

*κάτω απ' τα βλέμματά της
πήγαινε δεν θα το μετανιώσεις
θα νιώσεις
στο πλάι σου την πνοή της
μια νύχτα με πανσέληνο
στο ιπτάμενο χαλί της...*

Κουράστηκε ξαπλωμένος και σηκώθηκε. Κάθισε με την Κιθάρα του και το κρασί του στην ρίζα ενός δέντρου με το βλέμμα του προς την λίμνη.

*“Αλλάζει χρώματα η θλίψη...
ένα κορίτσι με κοιτάει
χορεύει κι ύστερα πετάει...”*

Έκλεισε τα μάτια του και έπαιζε στην Κιθάρα όποιο τραγούδι του ερχόταν στο μυαλό. Έβγαζε τα συναισθήματά του με τα τραγούδια. Αφησε την Κιθάρα του αλλά δεν άνοιξε τα μάτια... Ήθελε την Μαρία. Άνοιξε τα μάτια του και την είδε να έρχεται... Ερχόταν από την λίμνη με ήρεμα βήματα... ερχόταν σιγά - σιγά προς το μέρος του. Είχε μια λάμψη και έμοιαζε με άγγελο.. έμοιαζε με νεράιδα... έμοιαζε με νεράιδα από παραμύθι. Ήταν η νεράιδά του. Έφτασε στον Φίλιππο... ο Φίλιππος σηκώθηκε.. έπιασε τα χέρια της. Τα λευκά, απαλά, λεπτά χέρια της. Ένιωσε την γη να φεύγει και το σκηνικό να μετατρέπεται σε ένα τίποτα. Ένα άσπρο τίποτα. Μόνο αυτός και η Μαρία να κοιτάνε ο ένας μέσα στα μάτια του άλλου χωρίς να λένε τίποτα και να πετάνε. Να πετάνε χωρίς να τους ενδιαφέρει η πτώση, γιατί απλά δεν υπήρχε έδαφος. Δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά μόνο η Αγάπη τους και αυτοί οι δύο. Αγκαλιάστηκαν και άφησαν τους εαυτούς τους να υπάρχουν στο αιώνιο φως της Αγάπης. Τώρα πια υπήρχαν παντού. **Στο φως του ήλιου, στα χρώματα της αυγής, στη δροσιά του αέρα, στην γαλήνη της θάλασσας, στο άρωμα του δάσους, στα μάτια των παιδιών. Στην λάμψη της τριανταφυλλιάς...**

*“I have often told you stories about the way
I lived the life of drifter waiting for the day
when I'd take your hand and sing you songs
then maybe you would say
come lay with me and love me
and I would surely stay
but I feel I'm growing older
and the songs that I have sung
echo in the distance
like the sound, of a windmill going round
I guess I'll always be a Soldier OF FortunE”*

ΤΕΛΟΣ